

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

ČASOPIS PRO ŠÍŘENÍ ÚCTY
K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

11. ROČNÍK
2016

1

*Drazí přátelé,
ve Svatém roku milosrdenství s radostí odevzdáváme do vašich rukou další číslo „Apoštola“.*

Možná, že tento časopis už dobře znáte. Krásně se potkalo výročí vydávání „Apoštola“ (2006–2016) s Rokem milosrdenství. Pán Bůh to tak asi chtěl, a tak to naplánoval (my bychom toho určitě nebyli schopni).

Možná, že tento časopis máte v rukou poprvé. Říká se, že neexistují náhody, jenom znamení.

Ať je to jakkoliv, přejeme vám všem, kteří budete držet v ruce „Apoštola“, abyste v něm našli to slovo, které Bůh určil přímo vám. Je to slovo lásky a povzbuzení, že vše lze řešit s Pánem Ježíšem. On nás neodsuzuje, ale touží nás osvobodit od hříchů. On vstal z mrtvých a přemohl svět. Prožívejme proto Velikonoce s radostnou nadějí!

Otcové pallotini

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

časopis zaměřený na šíření úcty
k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy

tel.: 566 502 855, mob.: 774 521 531

e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení:

KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce:

šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC

MUDr. Markéta Knobová

Mgr. Malgorzata Śwachová

Ing. Robert Pecha

Úryvky z Deníčku sv. Faustyna:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia

Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: Wojciech Zubkowicz, archiv ABM

Grafická úprava/typografie:

Josef Karhan, e-mail: josef@apostol.cz

Cena není stanovena. Redakce a tisk se hraří
z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele
(viz bankovní spojení)

Imprimatur:

Církevní schválení

Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá

P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk:

Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.

151 01 Turnov, Modřišice 156

OBSAH

Úvodní slovo:

kardinál Dominik Duka 3

P. Jaroslav Brož:

Dobrý pastýř – zapomenutý obraz? 5

Pavel Vojtěch Kohut OCD:

Vybělí se jako sníh 7

P. Miloslav Fiala:

Hospodin je mé světlo a má spása,
koho bych se bál? 9

Nakladatelství Paulínky 11

Rozhovor s Mons. Řehořem Ryšem 13

Angelo Jason Scarano S.S.L.: Šálek naděje 19

Anketa pro nejmenší 20

O svátku milosrdenství:

Pojďte projednejme to spolu,
praví Hospodin 21

Novéna k Božímu milosrdenství 24

Korunka / Radio Proglas 27

Svědectví 28

Budete mými svědky:

Sekretářka / 1. část 29

Na apoštolských cestách:

Nový pramen 33

Kniha milosrdenství 37

Program poutí 2016 38

Informace 39

POTŘEBUJEME SPASITELE?

Chceme-li k dnešnímu člověku mluvit o spáse či Spasiteli, nezbyváá nám, než se pokusit přiblížit soudobou mluvou, co tyto termíny znamenají.

Spasit znamená vytrhnout z nebezpečí života. Jsme si vědomi, že lidský život je křehký, ohrožený a potřebuje záchranu, tedy spásu. Tato záchrana může mít podobu ochrany, vysvobození, vyléčení apod. Spasitel, kterým je pro nás Ježíš Kristus, se nejprve projevuje znameními, třeba tím, že někoho vyléčí, zachrání z nebezpečí. Ale ukazuje, že nejde jen o tělesnou záchranu, ale že v odpuštění hříšníkoví zachraňuje, tedy spasí člověka i duchovně. Tato záchrana lidí je vlastním motivem Ježíšova příchodu na svět. Přichází zachránit to, co bylo ztraceno.

Spása nemůže být dílem samotného člověka, ten se nemůže zachránit z viny či smrti. Bible ukazuje, že kořenem zla je hřích, společné neštěstí celého lidstva. Podobně i spása má tento propojený charakter – máme-li zachránce, Spasitele, můžeme se nechat zachránit, přijmout tento velkorysý Boží dar a stát se součástí Božího království. Na úzkostnou otázku apoštolů „Kdo tedy vůbec může být spasen?“ odpovídá Ježíš, že jen ten, kdo dokáže ztratit všechno pro druhé, podobně, jako to učinil on. Pak můžeme být spaseni pro věčný život, budeme-li Ježíše následovat, protože jsme přece stvořeni k Božímu obrazu. Proto Spasitele potřebujeme – jako dárce milosti, jako vzor hodný následování, jako zachránce každého z nás.

✙ **kardinál Dominik Duka OP**
arcibiskup pražský

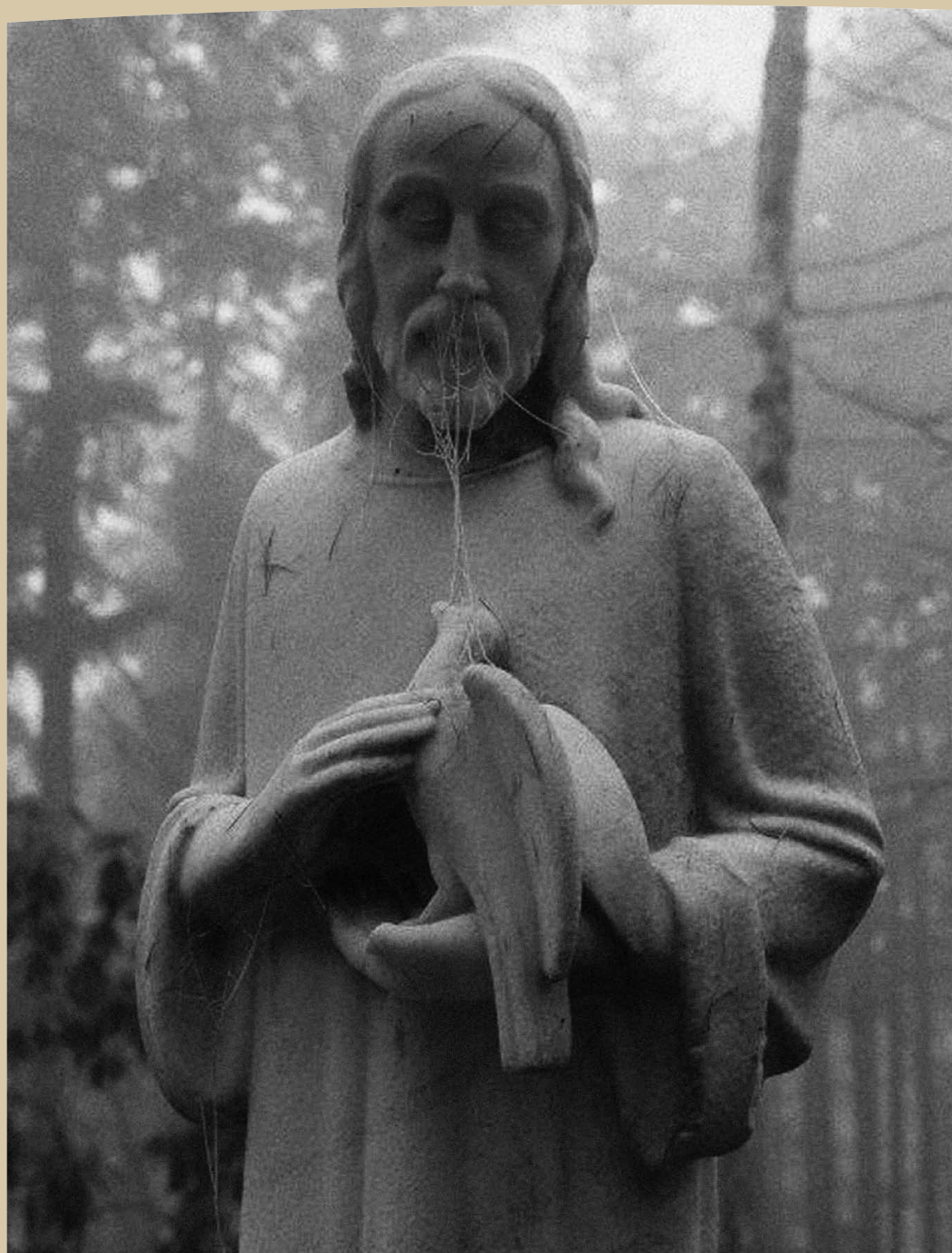

FOTO: FILIP MICHAEL ŠTOJDL

DOBRÝ PASTÝŘ

ZAPOMENUTÝ OBRAZ?

■ P. JAROSLAV BROŽ

Chceme-li porozumět sobě a době, ve které žijeme, zkoumáme, čemu věnujeme nejvíc času, na co vynakládáme nejvíc energie a peněz, prostě co utváří převládající atmosféru našeho každodenního života. Asi se příliš nemýlíme, když za jeden z převládajících rysů našeho současného žití označíme snahu o zvětšování paměti. Jde nám jistě i o paměť živou, o schopnost obsáhnout množství cizích slovíček nebo třeba lidských jmen a tváří. Ale vedle toho se cítíme silnými, když máme k dispozici velkokapacitní paměťová média, vysoce obsažný počítač, velikou knihovnu a sbírku hudebních titulů v iphonu. Tyto druhy paměti jsou pomůcky, ale nejsou pamětí v pravém smyslu. Paměť je něco velice osobního a živého. Svatý Augustin ji dokonce považoval za jeden z odlesků Boží Trojice v člověku. Lidská paměť, rozum a vůle nějak odpovídá činností Otce, Syna a Ducha Svatého. Řečeno opačně: člověk bez paměti není plný člověk. Proto také Písmo svaté považuje za jeden z největších hříchů ztrátu paměti. Vždyť člověk žije z toho, co nosí ve své živé paměti, tedy v srdci. Latina překládá sloveso

„vzpomínat“ výrazem „recordari“. To lze trochu zjednodušeně vyložit jako „znovu dát srdci, znovu vložit do srdce“. Paměť, vzpomínání tedy souvisí se srdcem, s naším osobním vztahem k tomu, co jsme prožili. A to, co v srdci neuchováme, nebo co z něj dokonce záměrně odstraníme, to je pro nás jakoby mrtvé, neexistující.

Proto zní velmi tragicky Hospodinovo volání k nevěrnému Izraeli, jak ho tlumočí prorok Ozeáš. Hospodin se připomíná jako manžel svého lidu, který přišel o věrnost své nevěsty, svého lidu. Není mu to jedno, a tak naléhavě připomíná a volá: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, už z egyptské země. Nepoznal jsi Boha kromě mne; mimo mne jiného zachránce není. Já jsem tě poznal na poušti, ve vyprahlé zemi. Měli pastvy do sytosti. Nasytili se a jejich srdce zpyšnělo, zapomněli na mě“ (Oz 13,4–6).

Lidské řešení manželské nevěrnosti známe, postihuje tragicky mnoho párů. Trvalé rozejití se, rozbitá rodina. Oboustranné zapomenout, udělat za minulostí tlustou čáru, vymazat tu nešťastnou epizodu z paměti. Mnozí toho nejsou schopni, cítí se

příliš lidmi, kterým to nemůže být jedno. O to víc Bůh. Tváří v tvář nevěrnosti svého lidu vyznává: „Mé vlastní srdce se proti mně vzepřelo, jsem pohnut hlubokou lítostí. Nedám průchod planoucímu hněvu, ... protože jsem Bůh, a ne člověk, jsem Svatý uprostřed tebe“ (Oz 11,8–9). A potom útěšně slibuje: „Jejich odvrácení uzdravím, rád si je zamiluji, neboť můj hněv se od nich odvrátil. Budu Izraeli rosou, rozkvetne jako lilie...“ (Oz 14,5–6).

V síle tohoto příslibu pak přichází Ježíš a vypráví o sobě to, co je naším lidským kalkulům nepochopitelné. ... Což nenechá těch devadesát devět ovcí na pustém místě a nejde za tou, která se ztratila, dokud ji nenalezne? Když ji nalezne, vezme si ji s radostí na ramena... a když přijde domů, svolá své přátele a sousedy a řekne jim: ‘Radujte se se mnou...’“ (Lk 15,4–6). Jeho pastorační prioritou je zájem o to, co se ztratilo. Ztracené případy, ztracené šance, ztracený život. Ježíš zemřel na kříži. Odsouzený jako rouhač, potrestaný jako těžký zločinec. Jeho život vypadal jako ztracený. Jako životy mnohých, kteří nenaplnili léta kvůli smrtelné nemoci, kvůli své mladické hlouposti, kvůli tvrdohlavosti a neústupnosti své nebo druhých. Jako životy nás všech. Proč ale jeho život ve skutečnosti ztracený nebyl? Protože on ho daroval. On se sám v Božím jménu, v zájmu Božího srdce rozhodl jít tam, kde jsme my. Taková poslušnost! On poslouchá naši bídu a jde tam, kam jsme šli my. Ale to není konec. Jeho pastýřská láska, jeho milosrdné objetí ztracené ovce je naší záchranou. Zve nás, abychom pak zase my šli tam, kam jde on. Do Otcova domu, „abyste i vy byli tam, kde jsem já“ (Jan 14,3). A to bude naším šťastným údělem na věky: „Následují Beránka – který je současně Pastýřem, kamkoli jde“ (Zj 14,4).

Nezapomínejme na to!

FOTO: FILIP MICHAEL ŠTOJDL

VYBĚLÍ SE JAKO SNÍH...

ANEB V ČEM SPOČÍVÁ
BOŽÍ SOD

■ PAVEL VOJTĚCH KOHUT OCD

FOTO: FILIP MICHAEL ŠTOJDL

Občas se nám stává, že nás naše opakované hříchy natolik skličují, že ztrácíme odvalu pokračovat v cestě za Bohem, ba někdy slábne i naše naděje, důvěra v Boží odpuštění. A když se nám stane, že padneme hlouběji než obvykle, jsme v pokušení si zoufat a někde v koutku naší duše hlodá pochybnost: Může mi Pán ještě odpustit? Má se mnou opravdu takovou trpělivost, aby mě znovu přijal? Nemá jeho milosrdenství nějaké meze, které prostě nelze překročit?

Jinými slovy: stává se nám, že vnímáme svůj hřích jako větší, než je Boží odpuštění... Děsí nás vtíravá představa, že si během posledního soudu budeme toužebně přát, abychom byli vpuštěni do nebeské slávy, a Bůh nám řekne: „Nedá se nic dělat, tvá snaha nebyla dostatečná, musíš do pekla!“

Je ovšem něco takového vůbec možné? Připomeňme si krátce, co nám v této věci sděluje biblické poselství.

SOD NARUBY

U proroků se čas od času setkáváme s texty, označovanými hebrejsky *riš*, což znamená „spor, právní pře“. Někdy se v těchto textech pře Hospodin s cizími národy, které utlačují Izrael, jindy se pře s Božím lidem, který je mu nevěrný, mnohdy jsou to však také věřící, kdo se prou se svým Bohem. Existuje ovšem jeden „soudní spor“

mezi Bohem a jeho lidem, který je jakoby převrácen naruby. Právě proto, aby nám pomohl pochopit, že Bůh není jako člověk, nýbrž že jedná – a to i tváří v tvář proviněním vůči němu – docela jinak než my.

Mám na mysli spor, který nalezneme na začátku knihy proroka Izaiáše (srov. Iz 1,10–20). Ocituje si zde pouze klíčový 18. verš: „Nuže, suďte se, praví Hospodin. I kdyby jak šarlat byly vaše hříchy, vybělí se jako sníh. I kdyby se červenalý jako purpur, budou jako (bílá) vlna.“

Co nám má být těmito slovy řečeno? Že Boží soud nespočívá v tom, že by nás Bůh obžalovával z hříchů (to dělá ďábel!, srov. Job 1,9–11; Zach 3,1; Zj 12,10c) nebo že by nás snad dokonce odsuzoval k trestu za naše provinění. „Soudí se s námi“ v tom smyslu, že se nás ptá, co víc ještě mohl udělat pro naši spásu: Vždyť tak radikálně odstranil

naš hřích, jak to naznačuje prorokovo přirovnání a jak to pak vidíme uskutečněno v Ježíšově smrti a jeho zmrtvýchvstání. Bůh stojí rozhodně na naší straně, ne proti nám (jako ďábel), ba ani není jednoduše nestranný, neúplatný soudce, kterému jde pouze o spravedlnost. Proto Ježíš hovoří o sobě a o Duchu Svatém spíše jako o přímluvci, advokátovi (srov. Jan 14,15–17)!

BOŽÍ SPRAVEDLNOST A MILOSRDENSTVÍ

Jak je to ale možné? Je snad Bůh nespravedlivý, aby mohl být milosrdný? Vůbec ne! Boží spravedlnost prostě není totožná s lidskou spravedlností. V lidském světě je pro nás spravedlivý ten, kdo dává tomu druhému to, co si zaslouží. Boží spravedlnost je ale *vyššího řádu*, i když určitý nedokonalý obraz této spravedlnosti nacházíme i v mezilidských vztazích: Když se rodiče starají o své děti a dávají jim nikoli to, co si zaslouží, nýbrž to, co potřebují k životu. Kdyby to nedělali, zanedbávali by svou povinnost a právem by mohli být souzeni. Podobně se k nám chová dobrý Bůh, z jehož ruky jsme my všichni vyšli. Neomezuje se jednoduše na odměňování a trestání *podle zásluh*, nýbrž *rozdává podle potřeb*.

Zde můžeme pochopit, proč mezi Boží spravedlností a jeho milosrdenstvím není žádný rozpor ani napětí: Boží spravedlnost se uskutečňuje v Božím milosrdenství, jedno odpovídá druhému. Boží spravedlnost spočívá v Božím milosrdenství.

Lidská spravedlnost *soudí* a na základě soudu *vynáší rozsudek*: buďto *odsuzuje*, nebo *zprošťuje obžaloby*. Boží spravedlnost nesoudí a nevynáší odsuzující ani zprošťující rozsudek. Boží spravedlnost *ospravedlňuje*, tj. neprohlašuje, že jsme nezhřešili, ale ani nás neodsuzuje, nýbrž nás zbavuje viny, odpouští ji.

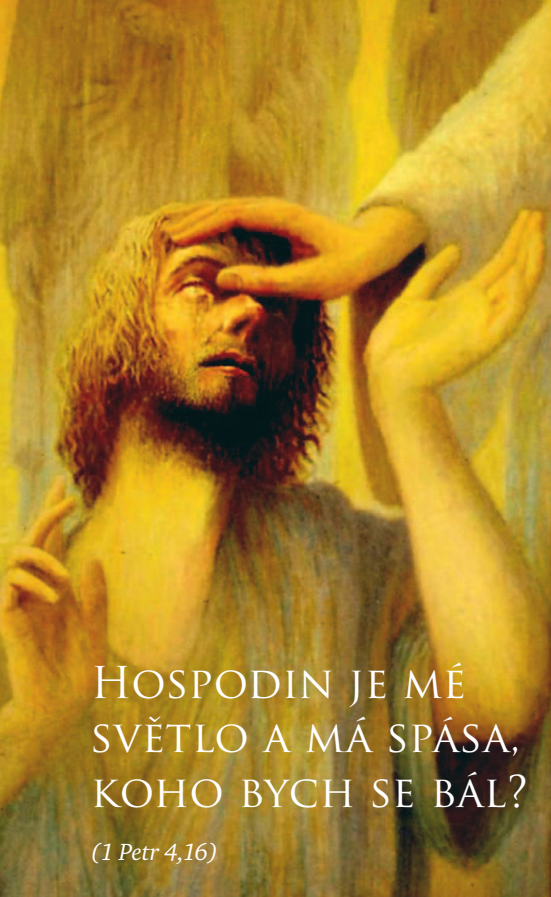
HŘÍCH KE SMRTI A HŘÍCH PROTI DUCHU SVATÉMU

Je to ale opravdu tak snadné? Skutečně nemůže dojít k našemu zavržení? Cožpak peklo není? A cožpak Písmo nemluví o „hříchu, který je ke smrti“ (srov. 1Jan 5,16n) a o „hříchu proti Duchu Svatému“ (srov. Mk 3,29), které nemohou být odpuštěny?

Jistěže, možnost zavržení existuje pro každého z nás, peklo není pohádka pro neposlušné děti a „hřích ke smrti“ nebo „hřích proti Duchu Svatému“ jsou skutečně neodpuštělné. Nejsou ovšem neodpuštělné proto, že jsou tak velké, nýbrž proto, že jejich odpuštění závisí na našem svobodném souhlasu, na přijetí tohoto odpuštění, které ovšem v takovém případě odmítáme. Problém tedy není na Boží straně, ale na naší!

Tradičně se totiž za takový hřích považuje *zatvrzelost*, a ta má dvojí podobu: buďto se jedná o tvrdošíjně popírání hříchu nebo o zoufalou nedůvěru v možnost odpuštění. V obou případech jde o pýchu: v prvním ve vlastním slova smyslu, v druhém jde o *pýchu naruby*.

První forma se netýká našeho případu, kdy hřích, pochopitelně, uznáváme a vyznáváme, na druhou nám nabízí „recept“ svatá Terezie z Lisieux v následující modlitbě: „Pane, má slabost je ti známa. Každé ráno si dávám předsevzetí cvičit se v pokore, ale večer přiznávám, že jsem se ohledně pýchy dopustila ještě mnoha chyb. Tímto zjištěním jsem pokoušena ke skličenosti, ale vím, že i tato skličenosť je vlastně pýcha. Chci tedy, ó můj Bože, vložit veškerou svou naději v tebe. Jelikož ty můžeš všechno, učin, aby se v mé duši zrodila ctnost, po které toužím. Abych u tvého milosrdenství dosáhla této milosti, často ti budu opakovat: 'Ježíš, tichý a pokorného srdce, učin srdce mé podobným tomu tvému.'“ ■

HOSPODIN JE MÉ SVĚTLO A MÁ SPÁSA, KOHO BYCH SE BÁL?

(1 Petr 4,16)

■ P. MILOSLAV FIALA OPraem.

Příkladem opravdové důvěry v našeho Pána je chování dvou slepců, kteří ho prosili o smilování a šli za ním až do domu, do kterého vešel; tolik totiž věřili, že jim vrátí zrak. Přitom ho nikdy předtím nespátřili, dozvěděli se o jeho moci pouze z doslechu. Odměnou jim byla Ježíšova uzdravující slova: „Ať se vám stane, jak věříte.“ *I otevřely se jim oči...* (Mt 9,27) Ovšem nejen ve vztahu k Bohu, ale i v běžném životě se bez vzájemné důvěry neobejdeme. Znamená to, že se do jisté míry vydáváme druhým, když s nimi sdílíme své radosti i starosti, a spoléháme se na jejich věrnost a dodržení daného slova. O tom, zda jsme se nezklamali, se obvykle přesvědčíme až dodatečně. Zkuše-

nost nám říká, že je pouze málo lidí, kterým můžeme plně důvěřovat.

Ježíš přišel na svět, aby nabídl každému člověku život, který je silnější než smrt, neboť směřuje do věčnosti. Protože jde o něco zcela nového, silnějšího než všechna očekávání, vyžaduje opustit s důvěrou v jeho slovo svět našich dosavadních představ, plánů, přání a zvyků a žít zcela s Bohem a pro Boha. Neboť kdo Ježíše nenásleduje, pohybuje se v uzavřeném kruhu a vrací se stále jen k sobě. Teprve když se svěříme Ježíši a jeho vedení, provází nás jeho přátelská ruka v dobách dobrých i zlých. Nestačí ho ovšem pouze obdivovat, ale s plnou důvěrou mu denně svěřovat svůj osud. Když zalistujeme v Písmu, vidíme, že nejčastěji zdůrazňovanou vlastností je důvěra v Boha. Izraelité tak překonávali pověrečný vztah pohanů k jejich božstvům, zcela bezmocným a „stvořeným“ člověkem. Víru vyvoleného národa vyjadřuje 18. žalm: *Hospodine, skalní můj štíte, má pevná tvrzi, vysvoboditeli, Bože můj, má skálo, utíkám se k tobě, štíte můj a rohu spásy, nedobytný hrade!*

Nový zákon zdůraznil význam důvěry v Boží přísliby tím, že nepoukazuje jen na život pozemský, ale klade důraz na směřování každého člověka do věčnosti. Ježíš nás varuje, abychom neshromažďovali sebelákejší poklady na zemi, ale v nebi, a nedělali si ani starosti o zítřek. *Nejprve máme hledat Boží království a jeho spravedlnost, a to všechno nám bude přidáno.* S hlubokým přesvědčením o Boží všemohoucnosti a lásce k nám máme doslova vše očekávat od Pána nebe i země a věrně spolupracovat s jeho žehnající rukou. Příklady věrného následování nacházíme na každé stránce Písma. Zkušený rybář Šimon Petr se spolu se svými druhy plavil po rozbouřeném moři plný strachu, neboť loď se stala v noční tmě hříčkou rozbouřených vod. Zděšení učedníků

pominulo, až když uviděli Ježíše, jak k nim krácel po vlnách a promluvil k nim. Petr chtěl dokázat svou důvěru v Pána a poprosil, aby k němu mohl přijít po vodě; a stalo se. Ale pak se znovu začal bát a jako malověrný začal pochybovat, a teprve Ježíšova ruka ho zachránila. Plný úzkosti se díval pouze na Pána, neboť v něm viděl jediného zachránce z jinak beznadějných situací. Proto předtím opustil bezpečí člunu a šel mu vstříc až do chvíle, kdy ho opustila důvěra v Mistra a jeho moc.

Kolik zdánlivě beznadějných situací prožívá občas každý z nás? Nepodobáme se v takových okamžicích oněm učedníkům, kteří byli předtím svědky Ježíšova uzdravení tak mnohých a dokonce vzkříšení z mrtvých, a přesto v nich na chvíli zvítězila úzkost a strach z řádění přírodních živlů? Nás vede víra v Ježíše a jeho slovo, že je s námi po všechny dny, klidné i plně nebezpečí. Vždycky platí, že kdo jde svou životní cestou plný důvěry v Pána, musí se rozhodnout a opustit jistoty pouze lidské. Takové rozhodnutí ovšem neplatí pro všechny dny, protože dané situace, do kterých se dostáváme, se ustavičně mění. Proto musíme stále znovu obracet svůj duchovní zrak na Ježíše, opakovat si jeho slova a příklady z evangelia nebo alespoň úryvek některého žalmu, aby se nás mohla dotknout jeho záchranná ruka a my uslyšeli jeho hlas, jak nám říká: *Neboj se, jsem stále s tebou!* Když je naše víra takto důrazná, kráčíme bezpečně vstříc – podobně jako Petr – zachránci a našemu příteli Ježíši. Stáváme se tak aktivními členy jeho společenství a svým příkladem posílíme i bratry a sestry kolem nás. Nestavíme dům svého života na písku pouze lidských představ a možností, ale na skále Boží přítomnosti, kterou nemůže nic přemoci nebo zničit. Naše důvěra v Krista má pro náš život následky, které

nemůžeme předvídat, tak jsou mocné, neočekávané a plné vnitřního pokoje. Přetváří náš život a pomáhá plnit poslání svěřené nám Boží předvídavou moudrostí.

Nechme se proto provázet Božím slovem a modlitbou, které nám pomáhají prožívat dny svého života naplno a pronikají hluboko do srdce, jak to doporučuje už papež Řehoř Veliký. Buďme v tom důslední, abychom zakoušeli aspoň náznak Boží dokonalosti a velikosti, a na druhé straně si připomněli vlastní malost a hříšnost. Potřebujeme nejen víru, ale i zkušenost nadpřirozeného světla, které osvětluje naši cestu, a pak se stáváme pokornými a oddanými služebníky Boží věci. *Nepochybuj, jenom věř* – tato slova je vhodné si často připomínat, neboť nás bezpečně vedou ke zdroji vší pravdy a připomínají nám nezbytný požadavek důvěry v Boha. Další osvědčenou pravdou je, že chceme-li se takto přiblížit k Bohu a vědět, že v nás přebývá, je třeba si uvědomit, že jsme hříšníci – podobně jako apoštol Petr a mnozí jiní. Stále zůstáváme člověkem se vši omezeností a na prostou závislostí na Mistru a Pánu. Prorok Izaiáš nám zanechal zářný příklad naprosté důvěry v Hospodina a zaznamenal jeho slova: *Neboj se, vždyť jsem tě vykoupil. Když se budeš brodit vodou, budu s tebou, když půjdeš ohněm, nespálíš se. Neboť já jsem Hospodin, tvůj Bůh, tvůj vykupitel. (Iz 43,2)* S podobnou důvěrou přijímejme své přednosti i slabosti, světlé i stinné stránky, vše příjemné i nepříjemné. Touto aktivní činností vstupujeme do Božího království a zakoušíme, že jsme Bohem velmi milováni, chráněni a vedeni. Jsme schopni přijmout sami sebe takové, jací jsme, a stále znovu se přesvědčujeme, že nás vede a pomáhá Ten, jemuž po vzoru prvních učedníků zcela důvěřujeme a jehož pomoc cítíme ve svém srdci. ■

SVOBODA

Bylo kolem poledne dubnového sibiřského dne, když všechno papírování a vysvětlování skončilo a já naposledy prošel hlavní branou tábora. Asi po patnácti krocích jsem se automaticky zastavil a čekal na stráž jako všichni vězni při každodenním odchodu do práce. Stráž u brány mě pozorovaly a rozesmály se – devět z deseti propuštěných vězňů udělalo ze zvyku stejnou chybu.

Cítil jsem velké rozpaky a nevěděl jsem, jak se pohybovat jako svobodný člověk. Překvapovalo mě, že mi paže volně komíhají podél boků a nejsou sevřeny za zády. Otočil jsem se a věnoval poslední dlouhý pohled táboru, skoro jako bych se měl od něj násilím odtrhnout. Pak jsem dal ruce do kapes a vydal se do Kajerkanu. Na železniční stanici stál vlak. Nastoupil jsem do něj. Nikdo neprotestoval a nevěnoval mi sebemenší pozornost. Nemohl jsem tomu uvěřit. Průvodčí, byla to žena, ode mne vybrala jízdné. Čekal jsem, že bude mít nějaké otázky nebo bude dělat nějaké potíže, ale jen se zdvořile usmála. Sedl jsem si k oknu a díval se ven téměř se slzami v očích. Byl jsem volný a jednali se mnou jako se svobodným člověkem. Ale přesto jsem pořád napjatě čekal, že se něco stane, že někdo začne křičet, zastaví vlak nebo na mne upozorní. Nic se však nestalo. Vlak se rozjel, a já byl konečně volný.

Seděl jsem ve vlaku do Norilsku, vzrušený nově nabytou svobodou, ale v hlavě

se mi honila spousta myšlenek. Co pro mne znamená být svobodný a co to znamená pro kteréhokoli jiného člověka? Pouze lidem a andělům dal Bůh moc svobodně se rozhodnout ho milovat a sloužit mu. Stvořil nás o něco menší než anděly a dal nám rozum a svobodnou vůli, což jsou typické znaky člověka, jeho nejvyšší sláva, nejcennější dar,

ale také největší odpovědnost. Pouze člověk se může svobodně rozhodnout nesloužit svému Stvořiteli.

Rozhodne-li se mu sloužit a plnit jeho vůli, pak dosáhne nejvyšší a nejúplnější svobody. Může znít jako paradox, že k nejvyšší a nejdokonalejší svobodě lze dospět díky bezvýhradnému podrobení vůli někoho jiného, ale je tomu tak, je-li tímto jiným Bůh. Mohu to dosvědčit z vlastní zkušenosti, a to především ze zkušenosti nejhorších hodin, které jsem prožil v Lubyance. Nejsilnější pocit svobody, provázený mírem v duši a dokonalým bezpečím, zakusí člověk poté, co se naprosto vzdá vlastní vůle a bezvýhradně se vydá do vůle Boží. Nikdy již nezapochybuji o tom, že největší jistota, které mohu v životě dosáhnout, přichází s vědomým a ochotným plněním Boží vůle, jak se mi právě vyjevuje. Poznal jsem až příliš dobře, jak krátkozraké a nebezpečné bylo jednat podle vlastní vůle, sklonů či přání, které nebyly v souladu s Boží vůlí. Uvědomil jsem si, a každý další den stále hlouběji zakoušel, že pravá svoboda neznámá nic jiného než umožnit Bohu, aby plně působil v mém nitru,

a nejednat ani tak podle vlastních pohnutek, jako spíše řídit se Boží vůlí, jež se mi vyjevuje skrze vnuknutí, inspiraci či jinak.

Tato duchovní svoboda, jíž jsem dosáhl až po těžkých zkušenostech, není něčím, co lze získat přes noc, natrvalo a v konečné podobě. Každý nový den, každá další hodina, okolnost či situace, každý další čin představují novou příležitost ke cvičení a růstu v této svobodě. Podmínkou růstu ve svobodě je spíše otevřený postoj a ochota přijímat Boží vůli než nějaký plánovaný přístup či promyšlená metoda.

Tou nejjistější zárukou pokoje v duši a svobody ducha je tedy spiritualita založená na naprosté důvěře v Boha.

Úryvky z knihy „On mne vede“, Walter J. Ciszek SJ (Paulínky, 2015, 304 s.).
Knihu lze objednat na internetu (www.paulinky.cz), v knihkupectví Paulínek v Praze (Jungmannovo nám. 18, Praha 1) nebo prostřednictvím Karmelitánského nakladatelství (tel.: 384 420 295, www.ikarmel.cz).

WALTER J. CISZEK SJ

Narodil se v rodině polských emigrantů. Po vstupu k jezuitům se přihlásil k misijní práci v Rusku a přijal východní obřad. Když vypukla II. světová válka, byl právě v polské oblasti obsazené Rudou armádou. V roce 1940 byl zatčen a dalších 23 let vězněn sovětským režimem, z toho 15 let na Sibiři. Teprve v roce 1963 se mohl vrátit do Spojených států, výměnou za dva sovětské agenty. O své životní zkušenosti napsal dvě knihy: „S Bohem v Rusku“ (Paulínky 2014) a „On mne vede“ (Paulínky 2015).

**Nakladatelství a knihkupectví
PAULÍNKY vám nejen ke Svatému
roku milosrdenství nabízí**

■ Milosrdní jako Otec

Menší knížečka z edice „Do kapsy“ čerpá z papežovy buly Misericordiae Vultus, je doplněna biblickými úryvky a některými úryvky a modlitbami z Deníčku sv. Faustyny. Budete-li se chystat na pouť svatou branou, tato knížečka vás může na ni připravit a doprovodit. Brož., 32 str., 35 Kč

■ Papež František

Milosrdenství

Výběr z papežových zamyšlení nad Božím milosrdenstvím. Brož., 102 str., 105 Kč

■ Modlitba papeže Františka pro Svatý rok milosrdenství

Záložka, oboustranná, 5 Kč

■ Růženec Panny Marie, Matky milosrdenství

Popis toho, jak se modlí růženec se všemi tajemstvími. Ideální pro každého, kdo si není jistý anebo se chce modlitbu růžence teprve naučit. Doplněno modlitbou papeže Františka pro Svatý rok milosrdenství.

Skládací modlitební lepoporelo, 10 Kč

Publikace můžete získat v knihkupectví Paulínek v Praze, Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, nebo objednat na internetu
On-line knihkupectví: www.paulinky.cz,
objednavky@paulinky.cz
Tel.: 224 818 757
Mobil přímo do distribuce: 739 548 085
(v pracovních dnech 9–15 hod.)

ROZHOVOR S MONS.
ŘEHOŘEM RYŠEM,
POMOCNÝM BISKUPEM
V KRAKOVĚ

VCHÁZÍME DO BOŽÍHO TAJEMSTVÍ A POZNÁVÁME, KDO BŮH JE

✚ Otče biskupe, několik měsíců Svatého roku milosrdenství je už za námi. Po celém světě bylo otevřeno asi tisíc Svatých bran. Po padesáti letech od 2. vatikánského koncilu je to takové další „větrání“ církve a světa vánkem Ducha Svatého, který vane skrze otevřené Brány. Cítíte, otče biskupe, klimatickou změnu, globální oteplování Božím milosrdenstvím?

Svatá Brána je velmi vážným znamením. Je to mimořádná událost, že papež František toto znamení tak znásobil a učinil všude dostupným. Samozřejmě, během předchozích Svatých let bylo možné získat odpustky v různých kostelech, ale to zname-

ní – Brána – tam nebylo. A ono je důležité, protože znamení k člověku promlouvají. Důležité je, aby se člověk konfrontoval s tímto znamením, které má v myšlení papeže Františka dvojí dimenzi. První: pokud procházím Bránou, vrhám se do náruče Otce, který mne za Bránou čeká. Druhá: o toto milosrdenství, které jsem zažil, se chci dělit s ostatními. Na mé straně je tedy rozhodnutí, abych byl – asi tak to lze nejkrásněji vyjádřit: spolumilosrdný s Bohem. Nejde totiž o jednání svou vlastní mocí a podle své míry, ale o snahu milovat lidi stejnou láskou, kterou člověk zakouší od Boha, o spolumilování s Bohem. Svatá brána je tedy velmi důležitým znamením, které vede k něčemu mnohem hlubšímu,

Odpocínek během pěší pouti do Čenstochové.

Foto str. 13, 14: Wojciech Jodłowski

než je jenom „provětrání“ nebo osvěžení církve. Znamení Brány nám připomíná, že vcházíme do tajemství Boha. Kristus je Brána k Otci a my vcházíme do Božího tajemství a odhalujeme, KÝM Bůh je, když se díváme na Kristův obličej, a učíme se, kým můžeme být my v Ježíši Kristu pro jiné.

✚ Když si Svatý otec zvolil jméno, mnozí byli překvapeni a ptali se, jak je možné, že teprve teď se objevil papež František. Jubilejních a svatých let už bylo v církvi mnoho. Jak se vy, otče biskupe, jako odborník na dějiny církve díváte na Rok milosrdenství? Nejste překvapen, že byl Rok milosrdenství vyhlášen teprve teď a proč zrovna teď?

Ne, nejsem překvapen. Myslím, že během poslední poloviny století, a možná i déle (záleží na konkrétních místních církvích; v církvi v Polsku to díky milosti Boží

trvá už déle), nás Duch Svatý velmi jasně vede ke zjištění, že Bůh má jméno Milosrdenství. Tento objev je potřebný tím víc, čím méně je srozumitelné milosrdenství v dnešním světě. Papež František silně zdůrazňuje, že právě současný svět přestává chápat pojem milosrdenství. Některí tvrdí, že milosrdenství je něco urážlivého, jiní, že je příznakem slabosti, ještě jiní, že milosrdenství je v konfliktu se spravedlností, která by měla být upřednostněna. V našem světě se také málo rozumí pojmu odpuštění. Existuje proto mnoho důvodů, abychom s papežem Františkem souhlasili. Čím méně je realita milosrdenství v dnešním světě chápána, tím víc nám Bůh zjevuje sám sebe. Samozřejmě, pravda o milosrdném Bohu není novou pravdou, dnes je ale více zdůrazňovaná, jaksi znovu odhalovaná. Bůh nám ukazuje sám sebe jako milosrdnou Lásku. Nepřekvapuje mě, že Rok milosrdenství byl vyhlášen teď, myslím si však, že z naší strany (především ze strany duchovních) chybí zdůraznění, že je to mimořádný Svatý rok. Během posledních několika let měl totiž skoro každý rok svou vlastní náplň. Byl Rok zasvěceného života, Rok víry, Rok kněžství... Svatý rok milosrdenství má jiný význam a charakter. Je to především mimořádný Svatý rok a mimořádný jubilejní rok, se kterým jsou spojené jubilejní milosti a jubilejní odpustky. O tom je potřeba mluvit nahlas: tady nejde o tušení, že by bylo potřeba v církevním životě zvláštním způsobem věnovat pozornost milosrdenství, ale tady jde opravdu o něco hlubšího.

✚ V jednom rozhovoru jste řekl, že ve Svatém roku milosrdenství nejde o teoretické diskuze a rozjímání, ale především o prožití Božího milosrdenství. Kde a jakým způsobem může člověk za-

kusit Boží milosrdenství, a především – co znamená v tomto kontextu slovo „zakusit“, „prožít“? Pociťt? Dotknout se?

To je podstata evangelia. Evangelium není teorie, ale setkání s Ježíšem Kristem. Toto setkání zakoušíme na mnoha úrovních, počínaje osobní modlitbou. Ona je prvním okamžikem zakoušení toho, že jsem pro Boha důležitý, Bohem milovaný. Přes moje hříchy a zrad, kterých se proti Bohu dopouštím, mě Bůh akceptuje a mluví ke mně. Znamená to, že Bůh si myslí, že to stojí za to, abych slyšel jeho Slovo. Kromě osobní modlitby existuje celá dimenze zkušenosti s Bohem v liturgii a ve svátosti pokání. Proto by také iniciativa „24 hodin pro Pána“, spojená se svátostí smíření, měla mít v tomto roce zvlášť silný význam. Milosrdenství, které máme zakusit od Pána Boha, se vztahuje k realitě našeho hříchu. Jsme hříšníky, a když dovolujeme Bohu, aby se nás dotkl na místě, kde je v nás tato rána, která je pramenem celé řady neštěstí, tehdy nás Bůh vnitřně obnovuje.

✚ Zmiňujete se, otče biskupe, o zpovědi. Co ale s těmi, kteří se z různých příčin nemohou s Bohem setkat ve zpovědnici?

Mohou se setkat právě v modlitbě a ve společenství církve, která je akceptuje, přijímá a ukazuje jim, kde jsou oblasti, ve kterých se mohou angažovat a uplatnit ve spoluvytváření společenství. Krásně o tom kdy si psal sv. Jan Pavel II. v *Reconciliatio et paenitentia*. Papež vychází z textů sv. Pavla, který píše, že Kristus nás pověřil, abychom sloužili smíření (srov. 2Kor 5,18). Sv. Jan Pavel II. říká, že slovo „nás“ neznamená jenom apoštoly a ty, kteří mají právo rozhřešovat, ale celé společenství církve. To církev Kristus pověřil, aby sloužila smíření také ve

vztahu k těm, kteří nemohou přistoupit ke svátosti smíření. Tito lidé, kteří nemohou fungovat v dimenzi svátosti smíření a svatého přijímání, nejsou exkomunikováni (odloučení). Poslední biskupská synoda jim věnovala hodně času a prostoru a říká nám, že jsou to lidé, které je potřeba doprovázet. Klíčem k pochopení slova „doprovázet“ je angažovanost, pozvání doprovázených k převzetí nějaké zodpovědnosti za církev. Člověk přece musí vidět, že ho někdo potřebuje, protože jinak řeči o tom, že není odloučený, zůstanou teorií, a řekl bych, že budou dokonce směšné.

✚ Vrátím se k symbolu Svaté brány. Asi lze říct, že každá zpověď je Bránou milosrdenství. Někdo ale může být skeptický, protože se už tolikrát zpovídal, tolikrát slíbil polepšení, ale ten „starý život“ se stále ozývá. Co udělat, abychom se do starého způsobu života nevrátili?

Při zpovědi je důležité rozhodnutí. Myšlenky „stejně se vrátím ke svým hříchům“ nás zneschopňují, demotivují. Budoucnost nám patří, a zároveň nepatří. Je v tom nejistota a tajemství. Je to také prostor milosti a spolupráce s Bohem. Velmi důležité je však rozhodnutí, které činím TĚD. Důležitý je můj vztah k minulosti, k tomu, co jsem udělal před chvílí, který je vyjádřen v mém rozhodnutí, že takovým způsobem nechci žít, že chci žít jinak, že mě fascinuje Kristus a že bych chtěl jít za ním. Radil bych soustředit se na rozhodnutí „tady a teď“. „Dnes přišlo spasení do tohoto domu,“ (Lk 19,9) řekl Pán Ježíš Zacheovi. Vůbec to neznamená, že se tím stal Zacheus navždy bezhříšným, ale to, že si v tomto okamžiku vyvolil Ježíše. A vyvolil jej tak, že Ježíš přišel do jeho domu. A vlastně Zacheus spíš

*Pěší pouť od Čenstochové v roce 2015.
Foto: Wojciech Jodłowski*

dovolil Pánu Ježíši, aby si ho vyvolil, než že si sám Ježíše vyvolil. Počítá se to TEĎ a to rozhodnutí.

✚ Kdysi jste, otče biskupe, řekl, že jste ve vztahu ke Svatému Písmu amatér, nikoliv odborník, protože slovo „amatér“ pochází od „amo“ – miluji, a vy milujete knihu Svatého Písma. Láska umožňuje dívat se novým způsobem. Abraham Heschel v knize „Bůh hledající člověka“ tvrdí, že Bůh popsáný v Bibli není tolik obrazem lidského myšlení, jako samotný člověk je obrazem Boží mysli, a Bible nám ukazuje věci z Božího pohledu. Jak se Bůh dívá na Rok milosrdenství, na nás, hříšníky, a na ty, kteří nemají odvahu důvěřovat?

Bůh v nás neustále vidí své vlastní děti. Tento pohled nedokáže nikdo a nic změnit. Je to jediný, neustálý Boží pohled. Od začátku. Od prvních knih Bible až k ostat-

ním. Poslední kniha papeže Františka (velmi krásná) má italský název *Il nome di Dio è misericordia*. Je tady vidět, že v názvu jde o to, KÝM Bůh je, že jménem Boha je milosrdenství. Polský překlad tohoto názvu zní jinak: Milosrdenství je jméno Boha. U takového překladu ale hrozí dojem, že je to kniha o milosrdenství, o více nebo méně abstraktní ctnosti. A v tom případě může potom někdo říct: „Pojďme a popovídejme si, odkud se tato ctnost bere, jak se k ní máme dostat, kde jsou její meze apod.“ Tehdy ale zůstáváme na lidské úrovni, která má někde v pozadí náboženskou motivaci. Papež se však na celou věc dívá úplně jinak. On se zahleděl na Boha – KÝM je Bůh, jako KDO se nám zjevuje. A jelikož vidí, že se nám Bůh zjevuje neustále jako milosrdný Otec, zve nás Svatý otec k setkání s takovým Bohem, ke zkušenosti takového Boha. Následně nás zve, abychom jednali podle obrazu a podoby Boha, kterého nacházíme.

✚ **Může četba Svatého Písma zapůsobit tak, že přivede člověka k důvěře Bohu?**

Samozřejmě, protože Bůh je na každé stránce Bible Milosrdenstvím. Důležité je brát Bibli do ruky a zacházet s ní jako se Slovem, které je určeno přímo mně a TĚ, abychom se v duchovním životě mohli soustředit na Boha, a ne na sebe. Občas, trochu s legrací, ale přece jen vážně, říkám lidem: myslí víc na Boha než na sebe, protože Bůh je zajímavější. My máme rozmanité představy, kdo je a jaký je Bůh. Znásobujeme takové představy a potom se jich začínáme bát, protože tento Bůh, kterého si představujeme, není vůbec atraktivní. Občas také vzbuzuje strach a odstup. Nakonec se v důsledku toho vzdalujeme od toho Boha, kterého jsme si sami vytvořili podle vlastního obrazu. A smysluplný je jenom opačný směr. Bůh se zjevuje ve svém Slově, v jedné, a je lepší odpovídat na toto jeho zjevení, než si tvořit svůj vlastní obraz Boha.

Biskup Ryš s kocourem.

Foto: p. Lech Dorobczyński OFM

✚ **Jste pomocným biskupem krakovské arcidiecéze, se kterou je spojena sv. Faustyna. Jak nám sv. Faustyna může pomoci v dobrém prožití Roku milosrdenství? A zde se zeptám také provokativně: je sv. Faustyna nutná k dobrému prožití tohoto roku?**

Sv. Faustyna je jednou z těchto osob, díky kterým nám Bůh stále znovu ukazuje, KÝM je. Bez sv. Faustyny by ve velké míře nebylo zamyšlení sv. Jana Pavla II. nad Bohem, který je bohatý v milosrdenství. Jde samozřejmě o určitou cestu, postupnou přípravu – já se třeba ptám, zda by byla sv. Faustyna bez sv. Alberta Chmielowského. Je to ale cesta, kterou si zvolil Bůh. Není to tak, že tuto cestu si vybíráme my a sami ji popisujeme. Proto bych řekl, že otázka, zda je taková cesta nutná, je poněkud opovažlivá vůči Bohu a vůči tomu, jakým způsobem k nám Bůh přichází.

✚ **V Polsku se Rok milosrdenství potkal s 1050. výročím křtu, který polský kněz přijal prostřednictvím české církve. Co byste, otče biskupe, přál dnes české církvi?**

Především zkušenost růstu a zkušenost, že evangelium je před námi, nikoliv za námi. Přál bych také, abychom cítili, že jsme stejná církev, která je živá, dynamická, vyvíjí se a roste. Přál bych také – jak polské, tak i české církvi a církvi všude jinde – aby církev byla tím, čím se sama viděla během 2. vatikánského koncilu, to znamená znamením vnitřního sjednocení člověka s Bohem a jednoty mezi lidmi. To je poslání církve.

Děkuji za rozhovor.

připravil P. Wojciech Zubkowicz SAC

JEŽÍŠ ŘEKL ZACHEOVI: „ZACHEE, POJĎ RYCHLE DOLŮ: DNES MUSÍM ZŮSTAT V TVÉM DOMĚ.“

(Lk 19,5)

**ŠÁLEK
NADĚJE**

Ježíš s lidskou tváří neboli Bůh s lidskou tváří: právě takový se nám ukazuje v evangeliu. Kristus, který se zajímá především o člověka, chce přebývat s ním: nezajímá ho na prvním místě jeho morální profil, ale jeho „tvář“, jeho jméno. A tato touha přebývat s ním je tak velká, že Ježíš nejen navazuje kontakt s ním jako první, oslovuje ho jménem, ale dokonce sebe sama zve na návštěvu. Tak velká je jeho touha! Kristus nepřijde k ztroskotanému Zacheovi s výtkou, s odsouzením, s pranýřováním. Nepřijde s karabáčem či bičem odsouzení, ale s jemností a taktem. Začíná velmi prostě a lidsky: chce přijít k němu na návštěvu, prostě být s ním. A tímto krokem vyvolá reptání kolemstojících: on se však nebojí kritiky, ztráty popularity, odsuzování ze strany nechápajících a úzkoprsých. Tito se obávali, že se Ježíš tímto způsobem staví na stranu hříchu, když se zkompromituje se zkompromitovaným. Ježíš však ukáže, že jeho snížení se k hříšníkovu přináší ovoce: hříšník přijímá spásu, mění svůj život. Takový kreativní přístup k hříšníku, a ne strnulý přístup „spravedlivého“ zástupu, má moc proměnit lidský úděl. Je to zkrátka přístup kreativní, tvůrčí, protože tvoří něco nového, nový lidský život, novou tvář.

Tento bláznivý Kristův přístup neskončil před 2000 let, neskončil Zacheem: pokračuje dodnes. On přichází ke zkompromitovaným lidem, jako jsme my, kteří nemají třeba odvalu přiznat své kompromisy s hříchem. Je to ten Ježíš, který nás zná jménem, zná náš život, naše selhání a neúspěchy,řebas „natřené na růžovo“ jinými životními úspěchy (kariérou, bohatstvím – však podobně byl na tom bohatý a úspěšný Zacheus). Tento muž z Nazareta vidí naše slabé touhy setkat se s ním a vychází nám vstříc: oslovuje nás jménem, navazuje s námi osobní vztah, vidí nás v anonymním davu ve městě (ale i ve světě!). Bez jeho oslovení bychom nebyli schopni se mu přiblížit, zůstali bychom pouze „schovaní“ v davu. Ježíš, stejný jako tehdy, se snižuje k nám. Je to stejný Kristus, který se doprošuje, abychom mu otevřeli dveře svého „domu“ a přijali ho.

Bůh se snižuje k člověku, čistý k hříšnému, silný k slabému!

A. Scarano ■

Heslo Svatého roku
milosrdenství zní:

**„Buďte milosrdní, jako je
milosrdný váš Otec“**

Žijte proto
jako děti světla
(Ef 5,9)

Zeptali jsme se dětí...

Podle čeho nebo jak poznáš, že Bůh je naším Otcem?

- Dává nám do hlavy, abychom byli hodní, dává nám lásku, pomáhá nám, má dobré srdce, zemřel za nás, dává nám pořád nové šance, odpustí, je hodný, chrání nás v nebezpečí, je milosrdný, když se zlobíme, říká, nezlob se, stvořil nás, pomáhá nám dělat spoustu úkolů, které nezvládneme, stvořil pro nás krásný svět, chtěl by po nás, abychom se zlepšili, říká, ať se rozdělíme.
- Že nás má rád a že chce, abychom šli do nebe. (Lucie, 7 let)
- Že nás stvořil a že nás má všechny dohromady rád stejně, a ne jednoho jinak – třeba míň, nebo víc, ale stejně. (Barbora, 8 let)
- Já to poznám vždycky. (Bětuška, 3,5 roku)
- Věřím tomu podle Písma. (Václava, 11,5 let)
- Podle toho, že stvořil lidstvo, zvířata. Má otevřené srdce pro všechny. (Jiří, 8 let)
- Protože nám ukazuje správnou cestu. (Aneta, 8 let)
- Bůh je mocný, ale využívá to k dobrým věcem, a poznám to podle toho, že má rád všechny dobré i zlé lidi, protože každý má v sobě dobrou a zlou stránku. Poznám to podle toho, že se narodil Ježíš Spasitel. Pomáhá nám a zachraňuje. Dělal dobré skutky, které by člověk jen tak nedokázal. (Adéla, 10 let)

- Dává nám odpuštění hříchů a je na nás hodný. Umí zázraky a chrání nás. (Pepa, 6 let)
- Myslím, že je to pravda. (Ondra, 9 let)

Co je to MILOSRDENSTVÍ? (v čem se projevuje, jak ho vnímáš)

- Máš někoho rád a chováš se k němu hezky. (Kryštof, 8 let)
- V milosrdenství je hodně s námi Pán Ježíš. (Lucie, 7 let)
- Láska. (František, 8 let)
- Je to rok, abychom byli milosrdní. Vybourají se vchody do nějakých kostelů, aby se odpuštěly hříchy. (Lenka, 11 let)
- Je to štědrost, pomoc a dokázat se rozdělít, ale ne proto, že si např. řeknu: Jóó, rozdělil jsem se o něco, tak jsem stáááčně moc milosrdný, ale milosrdenství je rozdělít se s někým o něco z lásky. (Šimon, 10 let)
- Vnímám to tak, že navštěvuji nemocného pradědečka, který je doma sám. (Markéta, 8 let)
- Když mě někdo vezme za ruku a vede do školky. (Nela, 4 roky)
- Milosrdenství je, když spadneme, tak nám pomůže. Pomáhat starším a mladším. (Maruška, 10 let)
- Třeba maminka a tatínek, že mi dají najíst. Paní učitelka nás něco učí, abychom se něco naučili. (Matouš, 6 let)

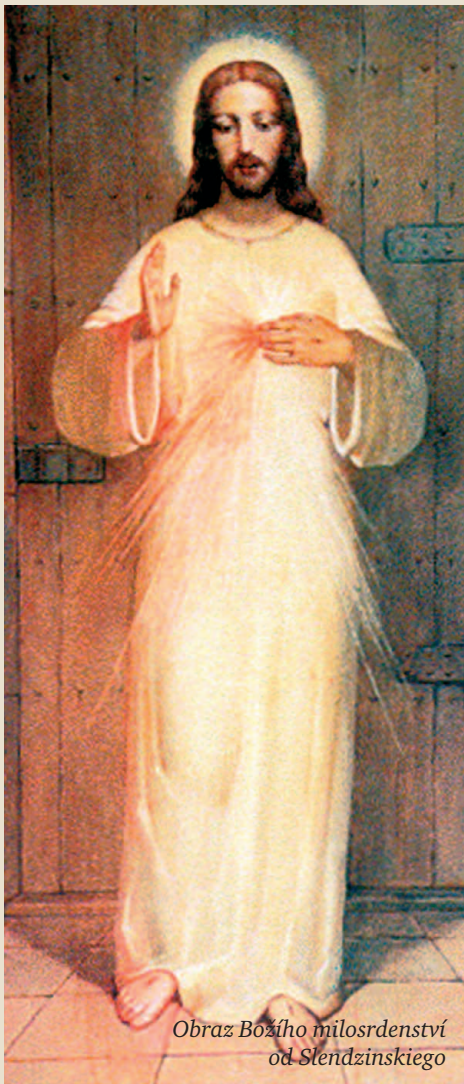
O SVÁTKU BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Pojďte,
projednejme to spolu,
praví Hospodin...

„Bůh tě oblékl v Krista a učinil z tebe nového člověka. Bílé roucho ať je znamením této důstojnosti. A rodiče a přátelé ať tě povzbuzují svědectvím slova i života, abys tuto důstojnost uchoval neporušenou navěky.“ Jsou to slova z křestního obřadu. Bylo by krásné, kdyby člověk uchoval tuto důstojnost neporušenou navěky. Co když ale bílé roucho už není tak bílé jako v okamžiku křtu?

Bůh ví, že člověk je slabý a křehký. Už v knize proroka Izajáše (1,18) můžeme najít Boží výzvu: „Pojďte, projednejme to spolu, praví Hospodin. I kdyby vaše hříchy byly jako šarlat, zbělejí jako sníh, i kdyby byly rudé jako purpur, budou bílé jako vlna.“ Tento Boží slib se uskutečňuje v Ježíši Kristu, v němž se projevila Boží láska v díle vykoupení. Díky němu nejenom víme, že Bůh má moc odpouštět hříchy, ale také že Boží moc zůstává ve vztahu k nám a našemu životu, protože nás Ježíš Kristus svou krví vykoupil. V Kristu patříme Bohu a Kristovo vykupitelské dílo se uskutečňuje také ve svátostech církve, ke kterým patří svátost smíření.

Člověk ale může zaujmout vůči hříchu dva krajní postoje. Buď tvrdit, že hřích neexistuje, nebo klesat na duchu pod vědomím svých hříchů i své minulosti, a tím – jaksi – víc věřit v sílu hříchu než v moc Boha.

*Obráz Božího milosrdenství
od Slendzinského*

Oba tyto postoje uzavírají člověka před Bohem. Člověk zůstává sám se svým hříchem. Zlomený, uzavřený do sebe a svých problémů hladoví po lásce. Často rezignuje. Vzdává se naděje, že může být jinak. Duchovně stárne a odumírá. Bůh to nechce, proto ne-

ustále hledá cestu, jak člověka přesvědčit, že vše lze řešit. Jedním ze způsobů je právě svátek Božího milosrdenství.

SVÁTEK BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ – JAK VZNIKL A KDY SE KONÁ

Poprvé se o svátku Božího milosrdenství zmínil Pán Ježíš ve zjevení sv. Faustyně v polském městě Plock, když prosil o namalování obrazu, který dnes známe jako obraz milosrdného Ježíše. Bylo to v únoru roku 1931: „Chci, aby ten obraz, který namaluješ štětcem, byl slavnostně posvěcen o první neděli po Velikonocích; tato neděle má být svátkem milosrdenství.“ (Den. 49) Pán Ježíš několikrát mluvil o svátku a o jeho veliké milosti. Ale teprve po téměř sedmdesáti letech zavedl svátek pro celý svět sv. Jan Pavel II. v den svatořečení sv. Faustyny, 30. dubna roku 2000.

Svátek se koná každý rok o první neděli po Velikonocích (2. neděle velikonoční). Volba toho dne není náhodná. Je to v oktávu Zmrtvýchvstání Páně a toto liturgické období nejvíce zdůrazňuje tajemství Božího milosrdenství, které se projevilo v umučení, smrti a zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Dílo vykoupení pramení z Božího milosrdenství.

PROČ SVÁTEK VZNIKL

Důvod vzniku svátku Pán Ježíš ve zjevení sv. Faustyně v únoru roku 1937 vysvětluje takto: „Ačkoliv jsem tak hořce trpěl, duše hynou. Dávám jim poslední záchranu – svátek mého milosrdenství. Jestliže nevzdají chválu mému milosrdenství, zahynou na věky.“ (Den. 965) Poslední záchranou je tedy utéct se k Božímu milosrdenství. Pán Ježíš proto vyznává sv. Faustyně: „Toužím, aby svátek milosrdenství byl útočištěm a úkrytem pro všechny duše a zvlášť pro ubohé hříšníky. V tento den je otevřeno nitro

mého milosrdenství; celé moře milostí vylévám do duší, které se ke zdroji mého milosrdenství přiblíží. Ať se žádná duše nebojí ke mně přiblížit, i kdyby její hříchy byly jak šarlat. Mé milosrdenství je tak veliké, že jím nepronikne žádný rozum, ani lidský, ani andělský, za celou věčnost. Lidstvo nedojde pokoje, dokud se neobrátil ke zdroji mého milosrdenství.“ (srov. Den. 699)

Aby člověk tuto Boží nabídku využil, musí o ní nejdříve vědět a potom se musí s důvěrou obrátit k Bohu. Důvěra vyrůstá z poznávání Boha v tajemství jeho milosrdenství. K tomu právě vede a prospívá zavedení zvláštního svátku milosrdenství, který na toto tajemství upozorňuje.

MIMOŘÁDNÁ MILOST – „DRUHÝ KŘEST“

Svátek však není jen příležitostí zamyslet se nad Božím milosrdenstvím. Je s ním spojená opravdu mimořádná milost, o které Pán Ježíš mluví ve zjevení sv. Faustyně takto: „Duše, která přijme svátost smíření

FOTO: FILIP MICHAEL ŠTOJDL

a svaté přijímání, dosáhne úplného odpuštění vin a trestů.“ (Den. 699)

Prof. Ignác Różycki, teolog, který se tomuto příslibu věnoval, vysvětluje, že úplné odpuštění vin a trestů je milost, kterou člověk získává pouze ve svátosti křtu. Ve zjeveních sv. Faustyně však Pán Ježíš tuto milost spojuje se svatým přijímáním v den svátku Božího milosrdenství. Prof. Różycki tvrdí proto, že tímto svaté přijímání v den svátku Božího milosrdenství Pán Ježíš vyzdvihl na úroveň jakoby „druhé křtu“.

JAK SE PŘIPRAVIT K SVÁTKU

Přípravou k svátku má být Novéna k Božímu milosrdenství. Spočívá v modlitbě Korunky k Božímu milosrdenství od Velkého pátku po devět dní. S touto Novénou spojil Pán Ježíš také velké přísliby: „V této novéně udělím duším veškeré milosti.“ (Den. 796) V Deničku sv. Faustyny lze najít ještě jinou Novénu, kterou Pán Ježíš nadiktoval sv. Faustyně, během které má Faustyna při-

vádět k Pánu Ježíši každý den odlišnou skupinu duší (srov. Den. 1209 – 1229). Tuto Novénu se lze pomodlit třeba i vícekrát během roku. Pokud ale má být Novéna přípravou na svátek, neměli bychom žádný den Novény zapomenout na modlitbu Korunky k Božímu milosrdenství.

JAK PROŽÍT SVÁTEK A ZÍSKAT MILOST

Abychom získali milost, kterou Pán Ježíš spojil se svátkem milosrdenství, měli bychom být ve stavu milosti. Svatá zpověď nemusí být uskutečněna v den svátku, důležité je, aby naše duše byla čistá, bez zalíbení v hříchu. Ke svatému přijímání je ale potřeba přistoupit v den svátku. Svátek bychom navíc měli prožívat v duchu úcty k Božímu milosrdenství, to znamená v duchu důvěry Bohu a také v postoji milosrdenství vůči bližním.

DŮVĚŘUJ

Důvěra Bohu je cílem úcty k Božímu milosrdenství a zároveň nádobou, kterou čerpáme milosti ze zdroje milosrdenství (srov. Den. 1578). Kdo důvěřuje, může v den svátku prosit pro sebe a pro ostatní za vše, co je v souladu s Boží vůlí (to znamená, co je dobré pro spásu člověka).

Milosrdný Bůh se obrací přímo ke každému: I kdyby tvé hříchy byly jako šarlat, zbělejší jako sníh, i kdyby byly rudé jako purpur, budou bílé jako vlna. Pojď, projednejme to spolu, praví Hospodin.

P. Wojciech Zubkowicz SAC ■

Datum konání Svátku Božího milosrdenství v letech 2016–2020:

2016/03. dubna, 2017/23. dubna,
2018/08. dubna, 2019/28. dubna
2020/19. dubna

NOVÉNA K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

Novéna k Božímu milosrdenství je přípravou na Svátek Božího milosrdenství. **Spočívá v modlitbě Korunky k Božímu milosrdenství od Velkého pátku po devět dní.**

V Deníčku sv. Faustyny můžeme najít ještě jinou Novénu (Den. 1209–1229), kterou Pán Ježíš nadiktoval sv. Faustyně pro její osobní užitek s přísliby, jež se týkají pouze jí. Pro všechny, kteří se chtějí ze zbožnosti pomodlit i tuto Novénu, přinášíme její text. Úvodní části textů u jednotlivých dní, obsahující popis, za které skupiny je potřeba se modlit, jsme upravili do jednoduchých úmyslů. Plný text této Novény lze najít na stránkách www.kmbm.cz.

1. DEN / VELKÝ PÁTEK

Modleme se za celé lidstvo

Nejmilosrdnější Ježíši, jemuž je vlastní slitovávat se nad námi a odpouštět nám, nehleď na naše hříchy, ale na naši důvěru, kterou klademe ve Tvou nekonečnou dobrotu, a přijmi nás do přibýtku svého nejslitovnějšího Srdce a nepropouštěj nás z něj navěky. Prosíme Tě o to pro Tvou lásku, jež Tě pojí s Otcem a Duchem Svatým.

Věčný Otče, shlédni milosrdně na celé lidstvo, které je uzavřeno v nejslitovnějším Ježíšově Srdci, a zvláště na ubohé hříšníky, a pro jeho bolestné utrpení nám prokaž své milosrdenství, abychom všemohoucnost Tvého milosrdenství oslavovali na věky věků. Amen.

• *Korunka k Božímu milosrdenství*

2. DEN

Modleme se za duchovenstvo, jehož prostřednictvím stéká na lidstvo milosrdenství Boží

Nejmilosrdnější Ježíši, od něhož pochází vše dobré, rozmnož v nás milost, abychom uskutečňovali milosrdenství, aby ti, kdo se na nás dívají, chválili Otce milosrdenství, který je v nebi.

Věčný Otče, shlédni milosrdně na ty, které jsi zvláštním způsobem povolal na svou vinici, na duše kněží a na řeholní duše, a uděl jim moc svého požehnání a pro city Srdce svého Syna, Srdce, v němž jsou tyto duše uzavřeny, uděl jim sílu svého světla, aby mohli vést ostatní po cestách spásy, aby společně zpívali ke cti Tvého nevyčerpatelného milosrdenství na věky věků. Amen.

• *Korunka k Božímu milosrdenství*

3. DEN

Modleme se za všechny křesťany

Nejmilosrdnější Ježíši, jenž všem udílíš přehojně svých milostí z klenotnice svého milosrdenství, přijmi nás do přibýtku svého nejslitovnějšího Srdce a nepropouštěj nás z něj navěky, prosíme Tě o to pro Tvou nesmírnou lásku, již plane Tvé Srdce k nebeskému Oci.

Věčný Otče, shlédni milosrdně na věrné duše jako na dědictví svého Syna a pro jeho bolestné utrpení jim uděl své požehnání a zahrnuj je svou neustálou péčí, aby

neztratily lásku a poklad svaté víry, ale aby s celým zástupem andělů a svatých oslavovaly Tvé nesmírné milosrdenství na věky věků. Amen.

● *Korunka k Božímu milosrdenství*

4. DEN

Modleme se za pohany a nevěřící, kteří ještě neznají Boží milosrdenství

Nejslitovnější Ježíši, jenž jsi světlem pro celý svět, přijmi do příbytku svého nejslitovnějšího Srdce duše pohanů, kteří Tě ještě neznají; nechť je osvítí paprsky Tvé milosti, aby i oni společně s námi oslavovali divy Tvého milosrdenství, a nepropouštěj je z příbytku svého nejslitovnějšího Srdce.

Věčný Otče, shlédni milosrdně na duše pohanů a těch, kdo Tě ještě neznají, které jsou uzavřeny v nejslitovnějším Ježíšově Srdci. Přitáhni je do světla evangelia. Tyto duše nevědí, jak velikým štěstím je Tebe milovat, učiň, aby i ony oslavovaly štědrost Tvého milosrdenství na věky věků. Amen.

● *Korunka k Božímu milosrdenství*

5. DEN

Modleme se za ty, kteří zůstávají mimo církev, aby se vrátili k jednotě s církví

Nejmilosrdnější Ježíši, jenž jsi Dobro samo, Ty neodpíráš světlo těm, kdo Tě prosí, přijmi do příbytku svého nejslitovnějšího Srdce duše heretiků a duše odpadlíků a přitáhni je svým světlem k jednotě s církví a nepropouštěj je z příbytku svého nejslitovnějšího Srdce, ale učiň, aby i oni oslavili štědrost Tvého milosrdenství.

Věčný Otče, shlédni milosrdně na duše heretiků a odpadlíků, kteří promrhali Tvá dobra a zneužili Tvých milostí zarpulým setráváním ve svých omylech. Nehleď na jejich chyby, ale na lásku svého Syna a na

jeho hořké utrpení, které pro ně podstoupil, neboť i oni jsou uzavřeni v nejslitovnějším Ježíšově Srdci. Učiň, ať také oni oslavují Tvé veliké milosrdenství na věky věků. Amen.

● *Korunka k Božímu milosrdenství*

6. DEN

Modleme se za děti

Nejmilosrdnější Ježíši, jenž jsi sám řekl – uče se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného Srdce, přijmi do příbytku svého nejslitovnějšího Srdce duše tiché a pokorné a duše malých dětí. Tyto duše uvádějí v úžas celé nebe a nebeský Otec v nich má zvláštní zalíbení, jsou kyticí před Božím trůnem, jejich vůni vdechuje sám Bůh. Tyto duše mají stálý přebytek v Ježíšově nejslitovnějším Srdci a neustále zpívají píseň lásky a milosrdenství navěky.

Věčný Otče, shlédni milosrdně na duše tiché a pokorné a na duše malých dětí, které jsou uzavřeny v příbytku nejslitovnějšího Srdce Ježíšova. Tyto duše se nejvíce podobají Tvému Synu, vůně těchto duší stoupá ze země až k Tvému trůnu. Otče milosrdenství a veškerého dobra, prosím Tě pro lásku a Tvé zalíbení, jaké máš v těchto duších, požehnej celému světu, aby všechny duše společně zpívaly ke cti Tvého milosrdenství na věky věků. Amen.

● *Korunka k Božímu milosrdenství*

7. DEN

Modleme se za cítěle milosrdenství Božího

Nejmilosrdnější Ježíši, jehož Srdce je láska sama, přijmi do příbytku svého nejslitovnějšího Srdce duše, které obzvlášť ctí a oslavují velikost Tvého milosrdenství. Tyto duše jsou silné mocí samotného Boha v nejrůznějších trápeních a překážkách,

jdou vpřed s důvěrou ve Tvé milosrdenství, tyto duše jsou sjednoceny s Ježíšem a na svých bedrech nesou celé lidstvo. Tyto duše nebudou přísně souzeny, ale ve chvíli skonu je obejmě Tvé milosrdenství.

Věčný Otče, shlédni milosrdně na duše, které jsou skryty v nejslitovnějším Ježíšově Srdci a které oslavují a uctívají Tvou největší vlastnost, to je Tvé bezedné milosrdenství. Tyto duše jsou živým evangeliem, mají ruce plné milosrdných skutků a jejich duše, přeplněná veselím, zpívá píseň milosrdenství Nejvyššímu. Prosím Tě, Bože, prokaž jim své milosrdenství podle jejich naděje a důvěry v Tebe. Nechť se na nich naplní příslib Ježíše, který řekl: Duše, které budou uctívat mé nevyčerpatelné milosrdenství, já sám budu bránit v životě, a zvláště v hodině smrti, jako svou lávu.

● *Korunka k Božímu milosrdenství*

8. DEN

Modleme se za duše v očištcích, které splácují svůj dluh Boží spravedlnosti

Nejmilosrdnější Ježíši, jenž jsi sám řekl, že si přeješ milosrdenství, přivádím tedy do příbytku Tvého nejslitovnějšího Srdce duše z očištců, které Ti jsou velmi milé, které však musejí splácet dluh Tvé spravedlnosti.

Nechť proudy krve a vody, které vytryskly z Tvého Srdce, uhasí plameny očišcového ohně, aby i tam byla oslavována moc Tvého milosrdenství.

Věčný Otče, shlédni milosrdně na duše trpící v očištcích, které jsou uzavřeny v Ježíšově nejslitovnějším Srdci. Prosím Tě, pro bolestné utrpení Ježíše, Tvého Syna, a pro všechnu hořkost, již byla zaplavena jeho přesvatá duše, prokaž své milosrdenství duším, které se nacházejí pod pohledem Tvé spravedlnosti, nehleď na ně jinak než skrze rány Ježíše, Tvého nejmilejšího Syna, neboť my věříme, že Tvá dobrota a slitovnost jsou nekonečné. Amen.

● *Korunka k Božímu milosrdenství*

9. DEN

Modleme se za vlašné duše, které Kristu Pánu způsobily tolik utrpení v Getsemane

Nejslitovnější Ježíši, jenž jsi slitovnost sama, přivádím do příbytku Tvého nejslitovnějšího Srdce vlašné duše. Ať se tyto ledové duše, které se podobají mrtvolám a naplňují Tě takovým odporem, rozejdou v ohni Tvé čisté lásky. Nejslitovnější Ježíši, použij všemohoucnost svého milosrdenství, přitáhni je do samé výhně své lásky a daruj jim svatou lásku, vždyť Ty můžeš všechno.

Věčný Otče, shlédni milosrdně na duše vlašné, které jsou uzavřeny v Ježíšově nejslitovnějším Srdci. Otče milosrdenství, prosím Tě pro hořké utrpení Tvého Syna a pro jeho tři hodiny trvající umírání na kříži, dovol, aby také ony oslavovaly propast Tvého milosrdenství.

● *Korunka k Božímu milosrdenství*

● *Krvi a Vodo, která jsi vytryskla z Ježíšova Srdce jako zdroj milosrdenství pro nás, důvěřuji Ti!*

K O R U N K A

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu... nejprve se pomodlíš jednou **Otčenáš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha**, potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat tato slova: **Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa;** na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova: **Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu.**

Na závěr se pomodlíš třikrát:

Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem.“

(Den. 476)

KONGREGACE SESTER
MATKY BOŽÍHO
MILOSRDENSTVÍ,

v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme svědectvím života v duchu důvěry v Boha a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání poselství milosrdenství, formace apoštolů Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT ul. Siostry Faustyny 3,
30-420 Kraków, Polsko

**KOMUNITA
V ČESKÉ REPUBLICE**

Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/L.

KORUNKA
S RADIEM
PROGLAS

Společně s Radiem Proglas zveme všechny ctitele Božího milosrdenství k modlitbě Korunky k Božímu milosrdenství.

- každý pátek po 15.00 hod.
(kromě prvních pátků v měsíci)
- každý druhý, třetí a čtvrtý pátek v měsíci se modlitba Korunky živě vysílá z kostela Božího milosrdenství a sv. Faustyny ve Slavkovicích.

Ve zjevení sv. sestře Faustyně Pán Ježíš slíbil:

„Skrze modlitbu této Korunky dám rád všechno, o co mě budou prosit.“
(Den. 1541)

Řekněte svým známým, zvláště starším, nemocným a trpícím lidem, že se mohou připojit ke společné modlitbě Korunky prostřednictvím Radia Proglas.

Těšíme se na vás a na všechny, kdo společně s námi budou vyprošovat Boží milosrdenství pro nás všechny a pro celý svět. *Otcové pallotini*

PODĚKOVÁNÍ ZA „APOŠTOLA“

Můj život nebyl zrovna jednoduchý. V jedenácti letech mi zemřel otec, nesli jsme to těžce, máma měla psychické problémy, a tak jsem se ve dvaceti odstěhovala z domova a jela do Prahy, abych si zařídila vlastní život. Dostalo se mi však křesťanské výchovy od rodičů.

Vzala jsem si nevěřícího muže, který ode mě a malých dětí odešel za kamarádkou. Nějak jsem v tom neharmonickém manželství a následném přežívání nevedla děti k Bohu, což si dnes velmi vyčítám.

Těsně před mou padesátkou na mě přišly zdravotní problémy. Myslela jsem si, že v tom svém zpackaném životě jsem přišla o vše, co jsem měla – mládí, krásu, zdraví – a jsem sama. Před poslední operací, která mě velmi poznamenala, jsem začala hledat Boha. Odhodlala jsem se po 25 letech jít ke sv. zpovědi. Další zdravotní potíže opět vedly mé kroky do kostela. Výhodou nemoci je, že máte konečně čas a můžete přemýšlet o sobě a Bohu. Také mi odešla televize

(za což jsem dnes vděčná) a já začala více číst. A tak jsem si jednou z kostela odnesla Váš časopis „Apoštol“, ve kterém byly články o sv. Faustyně Kowalské. Velice mě zaujal a chtěla jsem si knihu „Deníček. Boží milosrdenství v mé duši“ objednat, ale nikde na internetu se kniha nedala sehnat, byla rozprodána. Moc mě to mrzelo, protože jsem měla pořád pocit, že tam najdu něco, co nutně potřebuji vědět, a pořád jsem na informace mě nedostupné myslela. Náhodou jsem hovořila s jednou paní, která také chodí do kostela, a ona mi řekla, že knihu má a že mi ji půjčí. Tak řízením vyšší moci jsem za neuvěřitelných 14 dnů čekání měla knihu v ruce.

Byla jsem oslovena, doslova mě šokoval v tom nejlepším smyslu vztah čisté lásky Nejvyššího a sv. Faustyny. Úžasný duchovní život sv. Faustyny mě nasměroval, a já vidím svět jinak. Teprve teď jsem konečně pochopila, že jsem ještě nepřišla o vše a že nesmím ztratit to nejcennější, co mám – duši.

A proto prosím čtenáře „Apoštola“ o modlitbu za mě, moje děti a další potřebné, ať Pán vyleje milosrdenství na naše duše.

Marie

(náhodná čtenářka „Apoštola“)

FOTO: FILIP MICHAEL ŠTOJDL

BUDETE
MÝMI
SVĚDKY

SEKRETÁŘKA

O ŽIVOTĚ
SV. FAUSTYNY
KOWALSKÉ

/1. ČÁST/

Už na začátku svého Deníčku Faustyna píše: „Mám psát o chvílích setkání mé duše s tebou, Bože, když jsi mě mimořádným způsobem navštěvoval. Ježíši, vidíš, jak mi psaní jde těžko, jak neumím jasně napsat to, co v duši prožívám. Ach Bože, což může pero napsat to, kde často pro slova není místo? Avšak přikazuješ psát, Bože, to mi stačí.“ (Den. 6) Kdo byla sestra Faustyna, kterou Pán Ježíš ve zjeveních nazývá „sekretářkou milosrdenství“?

Głogowiec je malá vesnice v Polsku. Tady se dne 25. srpna roku 1905 narodila sestra Faustyna jako Helena Kowalská. Kolem domu Kowalských bylo začátkem každého týdne cítit vůni čerstvého chleba. Nejstarší lidé ve vesnici vzpomínají, že matka Faustyny vždy měla pro ně trochu chleba, když ještě jako děti chodívali cestou kolem jejich domu. Rodiče Faustyny ale neměli snadný život. Kromě toho, že byli chudí lidé a museli těžce pracovat, měli ještě jiný problém: nemohli mít děti. Devět let žili sami a modlili se k Bohu. V roce 1902 se jim narodila prv-

ní dcera a v roce 1903 druhá. Oba porodů však matka Faustyny snášela velmi těžce. Faustyna se narodila jako třetí dítě, v roce 1905. A svým narozením asi přinesla požehnání, protože po jejím narození se dalších sedm dětí narodilo už bez problémů.

Matka Faustyny, Marianna Kowalská, byla zbožná žena, která těžce pracovala a vychovávala své děti ve víře. Otce Faustyny si vzala v roce 1892, když jí bylo šestnáct let. Společně s manželem obdělávali malé pole, měli tři krávy, které pomáhaly živit rodinu. V roce 1900 postavili dům, ve kterém se pak narodila sestra Faustyna. Otec Faustyny, Stanislav Kowalský, je v biografii Faustyny popsán jako „člověk velkého srdce a tvrdých rukou“. Sám těžce pracoval nejen na poli, ale i jako tesař a od dětí, které byly od mala vedené k práci, žádal poslušnost. Byl přitom člověkem velké víry. Svědčí o tom slova, která sv. Faustyna napsala ve svém Deníčku: „Když jsem viděla, jak se otec modlil, velice jsem se zastyděla, že já bych se po tolika letech v řádu neuměla tak upřímně modlit, proto také neustále Bohu za takové rodiče děkuji.“ (Den. 398)

Svatá Faustyna byla pokřtěna hned druhý den po svém narození. Faustyna slyšela hlas povolání už od sedmi let. V roce 1914 přijala první svaté přijímání a od té doby se změnila. Předtím byla veselá, teď se zklidnila. Od prvního přijímání vyhledávala samotu a chtěla se každý den zúčastnit mše svaté. Do kostela to ale měla dva kilometry a hlavně kvůli práci doma si rodiče nemohli dovolit, aby šla do kostela každý den. Problém byl někdy i v neděli. Ve farním kostele byla totiž jen jedna mše svatá. Děti si musely vystřídat slavnostní oblečení, protože všechny takové oblečení do kostela neměly, a navíc bylo třeba, aby někdo byl doma a věnoval se zvířatům a kravám. Proto také byly dohodnuté služby a děti se v tom střídaly. Když měla službu Helenka, vstávala tak brzy ráno, aby stihla nakrmit krávy, vrátit se a připravit se do kostela. Aby nikoho nebudila, ležela ráno z domu oknem a rodiče si pak zvykli, že když službu měla ona, krávy ještě za raního šera mizely spolu s ní.

Ve dvanácti letech začala Faustyna chodit do základní školy, kde se učila tři roky, a pak, když jí bylo šestnáct, aby nezatěžovala rodiče, odešla pracovat jako služebná. Po roce se vrátila a řekla rodičům, že by šla ráda do kláštera. Rodiče odmítli, protože neměli peníze a v té době každá dívka, která šla do kláštera, musela mít svůj majetek. Faustyna o tomto období píše: „Po tomto

Rodina sv. Faustyny

odmítnutí jsem začala žít naprázdno, bez ohledu na hlas milosti, i když má duše nikde nenacházela klid. Neustálé volání milosti pro mě bylo velkým utrpením, avšak snažila jsem se je přehlušit zábavou.“ (Den. 8) „Jednou jsem byla se svou sestrou na taneční zábavě. Když se všichni kolem výborně bavili, zakousla má duše vnitřní utrpení. Ve chvíli, kdy jsem začala tančit, jsem vedle sebe náhle uviděla Ježíše, ztýraného Ježíše, svlečeného ze šatů, celého pokrytého ranami, který mi řekl tato slova: Jak dlouho tě mám snášet a jak dlouho mě budeš klamat? V té chvíli umlkla příjemná hudba, společnost, ve které jsem se nacházela, mi zmizela z očí, zůstal jen Ježíš a já.“ (Den. 9) „Za chvíli jsem tajně opustila společnost i sestru a šla jsem do katedrály sv. Stanislava Kostky. Už se stmívalo, lidí bylo v katedrále málo, nevšímala jsem si ničeho, co se kolem děje, padla jsem ve tvaru kříže před Nejsvětější svátostí a prosila jsem Pána, aby mi laskavě dal poznat, co mám dál dělat. Tu jsem uslyšela tato slova: „Jeď ihned do Varšavy, tam vstoupíš do kláštera.“ (Den. 10) „Vstala jsem, přišla domů a zařídila nutné věci. Nakolik to bylo možné, jsem se svěřila sestře s tím, co se odehrálo v mé duši, nechala jsem pozdravovat rodiče a jen tak, v jedné šatech, bez ničeho, jsem přijela do Varšavy.“ (Den. 10)

Rodný dům

Ve Varšavě, vedena vnitřním hlasem, šla za knězem, který sloužil ve farnosti sv. Jakuba, a ten ji poslal na službu k rodině Lipszyců, dokud nevstoupí do kláštera. Sestra Faustyna pracovala u Lipszyců, starala se o dům, kuchyň, věnovala se dětem a mezi tím klepala na dveře několika klášterů (nepodařilo se zjistit kterých), ale nikde nebyla přijata.

Jistě dne zaklepala na dveře domu Kongregace Matky Božího milosrdenství. Přišla za ní generální představená, matka Michaela Moraczewska, která ji poslala – jak to popisuje ve svém Deníčku sestra Faustyna: „abych šla k Pánovi domu a zepřestala se, zda mě přijímá. Hned jsem pochopila, že se mám zeptat Pána Ježíše. Šla jsem s velkou radostí do kaple a zeptala jsem se Ježíše: Pane tohoto domu, přijímáš mne? A hned jsem uslyšela tuto odpověď: Přijímám, jsi v mém Srdci. Takové bylo moje přijetí.“ (Den. 14)

Přestože byla Faustyna přijata, musela ještě přes rok pracovat u Lipszyců, teprve po roce, 1. srpna 1925, vstoupila do kláštera a začala postulat. V klášteře plnila povinnosti kuchařky, zahradnice a vrátné. Poslední měsíce postulatů prožila Faustyna v Josefově u Krakova (dnešní Lagiewniki), kde také 30. dubna 1926 přijala řeholní hábit a řeholní jméno Marie Faustyna.

O rok později, od března 1927, zahaluje duchovní život sestry Faustyny duchovní kri-

Klášter v Plocku

ze, pokušení a temnoty víry, které trvaly skoro do konce noviciátu. Mnoho utrpení Faustyně přinášel také její zdravotní stav: trpěla tuberkulózou a zažívacími potížemi. V této duchovní zkoušce byla pro sestru Faustynu velikou pomocí novicmistrová, matka Marie Josefa Brzoza, která sestru Faustynu doprovázela a kvůli těmto duchovním těžkostem ji někdy dispenzovala i od určitých povinností. Dne 30. dubna 1928 složila Faustyna první časné sliby, které opakovala každý rok po dobu pěti let. 31. října 1928 byla Faustyna poslána do kláštera ve Varšavě na práci v kuchyni. Na jaře roku 1930 přešla do kláštera v Plocku, kde také pomáhala v kuchyni a pekárně, ale jejím hlavním úkolem bylo prodávání chleba v klášterním obchodě.

V klášteře v Plocku měla Faustyna první neděli postní doby, 22. února 1931, první zjevení Pána Ježíše, které ve svém Deníčku popisuje takto: „Večer, když jsem byla v cele, uviděla jsem Pána Ježíše oblečeného do bílých šatů. Jednu ruku měl pozdviženou k žehnání a druhá se dotýkala šatů na hrudi.“ Je zajímavé, jak Pán Ježíš vchází do dějin lidstva. Abychom si tento okamžik časově umístili v kontextu světových dějin, bude možná zajímavé si říct, že to byl rok, kdy začal vysílat vatikánský rozhlas, v Praze byla otevřena zoologická zahrada, narodil se Michail Gorbačov, Salvador Dalí namaloval svůj nejznámější obraz Persistence paměti, badatelé svatého Písma se rozhodli,

Dům Lipszyců

že se budou nazývat Svědkové Jehovovi, Vlasta Burian natočil „On a jeho sestra“ a „To neznáte Hadimršku“.

Uprostřed tohoto proudu života se v tichu klášterních zdí sestra Faustyna dívala na obraz Ježíše, který měl za několik desítek let poznat celý svět. Faustyna píše: „Z poodhrnutých šatů na hrudi vycházely dva velké paprsky: jeden červený a druhý světlý. Po chvíli mi Ježíš řekl: Namaluj obraz podle toho, co vidíš, s nápisem: Ježíši, důvěřuji Ti.“ (Deníček 47–48) Pán Ježíš již v okamžiku zjevení spojil s obrazem důležité přísliby, které sestra Faustyna zapsala ve svém Deníčku: „Slibuji, že duše, která bude tento obraz uctívat, nezahyne. Slibuji také už zde na zemi vítězství nad nepřáteli a obzvlášť v hodině smrti. Já sám ji budu bránit jako svou slávu.“ (Den. 47)

Sestra Faustyna o zjevení řekla zpovědníkovvi. Zpovědník to přenesl na symbolickou úroveň a řekl, aby se Faustyna snažila malovat obraz Pána Ježíše v sobě. Pán Ježíš ale v dalším zjevení řekl, že jeho obraz v srdci Faustyny je, ale tady se jedná o opravdový obraz. Proto Faustyna šla za matkou představenou, která se ale k žádosti Pána Ježíše postavila skepticky a žádala důkaz, že je to opravdu Boží vůle. Pán Ježíš ale řekl sestře Faustyně, že důkazem budou milosti, které lidé obdrží skrze tento obraz. Pán Ježíš ve zjeveních neustále vybízel Faustynu, aby namalovala obraz.

Faustyna nevěděla, jak to má udělat – byla přece obyčejná řeholnice, neměla peníze, ani neznala nikoho, kdo by jí pomohl.

V prosinci roku 1932 začalo sestře Faustyně pět měsíců trvající období před věčnými sliby. Toto období začíná exerciciemi, kterých se Faustyna zúčastnila v domě sester ve Walendově. V dubnu 1933 přijela sestra Faustyna do Krakova, aby se tam zúčastnila osmidenních exercicií a 1. května 1933 složila věčné sliby. O vnitřním duchovním životě Faustyny v té době svědčí krásný text v Deníčku. Faustyna se v den svých věčných slibů obrací k Ježíši: „Vidíš, že dnes opouštím noviciát skládajíc věčné sliby. Ježíši, ty víš, jak jsem slabá a malá, a tak ode dneška ještě více přecházím do tvého noviciátu. Jsem i nadále novickou, ale tvou novickou, Ježíši, a ty budeš mým Mistrem, až do posledního dne. Denně budu přicházet k tvým nohám na přednášky. Ježíši, jak jsem ráda, že jsi mě sám přitáhl a přijal do svého noviciátu – do svatostánku.“ (Den. 228)

Po třech týdnech odjíždí Faustyna do domu sester ve Vilně. Je zajímavé, že právě tam se bude odehrávat důležitá část života sestry Faustyny a tam vznikne první obraz milosrdného Ježíše. Je to zajímavé, protože patronkou Vilna je Matka Boží, jejíž obraz se nachází v Ostré Bráně a která je nazývána Matkou milosrdenství.

(Pokračování)

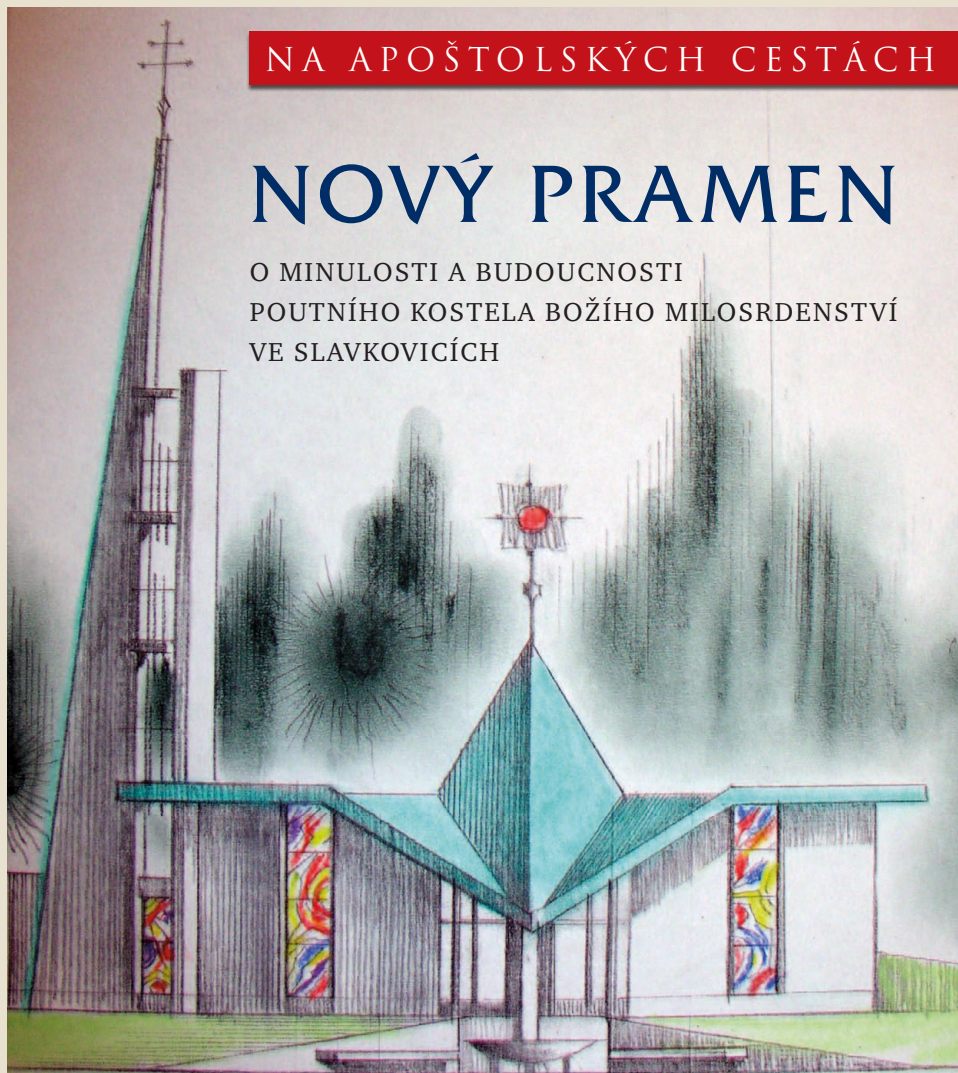
zprac. P. Wojciech Zubkowicz SAC

NA APOŠTOLSKÝCH CESTÁCH

NOVÝ PRAMEN

O MINULOSTI A BUDOUCNOSTI
POUTNÍHO KOSTELA BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ
VE SLAVKOVICÍCH

Nákres kostela. Střecha má tvar spojených rukou, po kterých tečou z nebe Boží milosti.

„Tady přes kopec je už poutní místo sv. Jana Nepomuckého na Zelené Hoře. Tak proč ještě tvořit poutní místo ve Slavkovicích?“ Taková otázka jednou zazněla během diskuze o Slavkovicích. Proč tedy? Existuje mnoho poutních míst a jsou to takové duchovní lázně. Představme si, že se vedle některých z nich objeví nový pramen. Vnímáme, že se kolem vytváří příznivé duchovní klima. Vidíme, že lidé přicházejí. Můžeme se ptát, proč se tento pramen objevil zrovna tady. Můžeme tomu rozumět, nebo ne. Základní otázka ale zůstává: Co s tím teď uděláme? ►►►

NEBYLO TO V PLÁNU

Takový nový pramen, a v tak velkém rozsahu, nebyl ve Slavkovicích v plánu. V plánu byl kostel pro obec. To byl začátek. A kdo trochu rozumí poutním místům, určitým architektonickým a liturgickým řešením, může dnes snadno zjistit, že by bylo lepší některé věci ve Slavkovicích řešit jinak. Jedna zpovědní místnost je třeba trochu málo. Řešení a velikost liturgického prostoru před kostelem není už dnes dostačující. Kostel sám také není moc veliký. A kdo byl ve Slavkovicích na pouti, uzná, že by neškodilo více sociálních zařízení a že chybí zázemí pro poutníky.

Jenomže na začátku stavby kostela nikdo nečekal, že sem budou jezdit biskupové a tisíce věřících. A tak právě určité architektonické a technické nedostatky tohoto místa paradoxně potvrzují, že Boží věci nelze se vším všudy napláňovat. Je to vždy trochu překvapení. Stejně jako opravdový pramen nelze vytvořit, lze jej jenom najít a zpřístupnit.

Otec Pavel Habrovec, který inicioval stavbu slavkovického kostela, vzpomíná na několik událostí, které ho ke stavbě přivedly. Kromě podnětu Mons. Jana Peňáze a pastoračních potřeb věřících ze Slavkovic uvádí: „Zároveň jsem vnímal zoufalou

potřebu „nové doby“, která se propadá do praktického ateismu a konzumismu. Vidět církev Kristovu jednotnou, postavenou jenom na Kristově lásce, milosrdenství a odpuštění, které se nedívá „co za to“. Vkládali jsme celý rok prosbu za sjednocení do týdenních adorací, ale zdálo se, že se nic nemění. V této chvíli přišla myšlenka postavit kapli Božího milosrdenství a sv. Faustyny ve Slavkovicích. Odevzdat všechny slabosti, bolesti a rozbité vztahy minulosti i současnosti Božímu milosrdenství.“ V roce 2002 byl posvěcen základní kámen, v roce 2003 předáno staveniště a potom začala stavba. Otec Pavel vzpomíná, že i když v této době bylo na účet farnosti vybráno pro stavbu jen kolem 130 000 Kč, přesto po celou dobu stavby nepociťoval finanční problémy, které by stavbu ohrozily. Kostel, který navrhl pan Ludvík Kolek, nejen tvarem „splýnul“ s Božím plánem a deštěm Božích milostí, které toto místo orosily.

BŮH CHCE VÍC, NEJEN POSTAVIT KOSTEL

Mohli bychom se ptát, kdy ve Slavkovicích vše začalo. Bylo to před mnoha lety, když podle vyprávění místních jeden malý hoch chodil po poli a označoval místo, kde jednou bude stát chrám? Nebo v letech 2003 – 2004, kdy vznikla tradice poutí do

Stavba – 20. 2. 2007

Slavkovic ještě před tím, než byl postaven kostel? Kdy a kde byl začátek? Asi to nikdo nedokáže říct a asi to není podstatné. V Božích věcech je často důležitější sledovat ta nepatrná znamení a zázraky. V nich se často skrývají stopy Božího jednání a vedení.

Na Svátek Božího milosrdenství, 30. března 2008, posvětil kostel brněnský biskup Mons. Vojtěch Cikrle. Bylo to v roce sedmdesátého výročí úmrtí sv. Faustyny. V tomto roce poprvé v dějinách počet muslimů přesáhl počet křesťanů. Byl to také březen, měsíc, kdy zemřel sv. Jan Nepomucký a sv. Prokop. A byl to také výroční den smrti blahoslavené Marie Restituty Kafkové. V jednom křesťanském časopise bylo o tomto dni napsáno, že první poutní chrám v republice zasvěcený Božímu milosrdenství a sv. Faustyně otevřel svou bránu. Možná už tehdy to byly takové „kapky“ z Božího pramene, které určitou dobu padají kolem nás nepovšimnuté, až nakonec zvlhčí zem a vytvoří obraz celku.

Lze říct, že bránu a dveře chrámu nám všem otevřel křest. Je to pravda, ale říct o křtu jen toto by bylo málo. Křest nás proměnil v chrám. Ve chvíli křtu se nad námi otevřelo nebe a hlas Otce z nás učinil Boží děti. Tímto nám dal nesmazatelnou identitu, a tou je On sám. Bůh v nás touží bydlet. Svou přítomností nás posvěcuje a činí

z nás chrám. Zajímavé je, že biskup Vojtěch Cikrle k příležitosti posvěcení slavkovického kostela napsal své slovo právě na svátek Křtu Páně, 13. ledna 2008. Mimo jiné píše: „Svatý Pavel říká: „Vy jste Boží stavba.“ Vy. Každý z vás. Každý z nás. Když to uslyšíme, tak si třeba po určitém váhání řekneme: „Tak já to přijímám, ale u mě jsi neměl, Bože, zrovna moc šťastnou ruku, protože já vím, jaký jsem.“ Ale on volá i ty největší hříšníky. A hříšníky jsme úplně všichni v tomto chrámě. A on nás volá a říká: „Nebojte se, já budu s vámi. Budu vám pomáhat, abyste vybudovali chrám ve svém srdci, aby se skrze vás šířil pokoj a radost všude tam, kde budete.“ Možná z tohoto hlediska můžeme lépe pochopit i význam tohoto chrámu.“

Biskup Cikrle
světlí obětní stůl
před kostelem

Vybudovat chrám znamená otevřít se a přijmout Boha, pramen života a milosti. Z tohoto hlediska můžeme možná také lépe pochopit symbol pramene a vody, která je ve Slavkovicích zvlášť obrazem Božích milostí, tekoucích z nebe po střeše kostela do mísy před obětním stolem. Ne náhodnou každý rok, zrovna na Svátek Božího milosrdenství, prosíme Boha ve Vstupní modlitbě: „Opatruj a upevňuj v nás, cos nám daroval, ať všichni stále hlouběji chápeme, co to pro nás znamená, že jsme byli obmyti křtem, znovuzrozeni z Ducha Sva-

Svěcení kostela – 30. 3. 2008

tého a vykoupení krví tvého Syna.“

Bůh se nám totiž neustále nabízí a úcta k Božímu milosrdenství nás vede k otevřenosti a důvěře Bohu, abychom Boha přijali. Obnovuje v nás zapomenutý, znetvořený obraz milujícího Otce. Marnotratný syn nachází odvahu nechat svou minulost a vepře na poli a vrátit se domů, ke svému Otci.

PALLOTINI

A když jsme u těch vepřů, zmíním se o události, která dost „barevně“ zahájila další etapu dějin slavkovického kostela – příchod řádu pallotinů. Vše se odehrálo v roce 2008. Tehdy ještě pallotini působili ve Staré Boleslavi, ale obdrželi už od otce biskupa Vojtěcha Cikrleho pozvání do Slavkovic. Představení varšavské provincie pallotinů přijeli proto do Slavkovic, aby v doprovodu otce Pavla Habrovce navštívili kostel a okolí.

Náš provinciál potom vzpomínal: „Bylo to v hodině milosrdenství, kolem třetí hodiny odpoledne. Vyšli jsme po svahu nad

kostelem na pole a v té chvíli se najednou objevilo velké prase. Bylo agresivní a plné modřin. Pořezané, někde ještě s krvácejícími ranami. Zvíře běželo k nám a nám bylo jasné, že bude lepší se s ním nesetkat. Proto jsme se všichni rychle vydali zpátky, směrem ke kostelu, a potom

Otec P. Habrovec
v den žehnání kostela

Prase u obětního stolu před kostelem

to bude zdát vtipné, ale tehdy to tak nevypadalo. Vzpomněl jsem si na Evangelium podle sv. Marka: „Páslo se tam na svahu hory veliké stádo vepřů. Ti zlí duchové ho prosili: „Pošli nás, ať vejdemo do těch vepřů!“ (Mk 5, 11 – 12).“

Zajímavé je, že na tomto poli, kde se tento příběh odehrál, se v roce 2011 a potom v roce 2014, během národních kongresů o Božím milosrdenství, uskutečnilo zasvěcení Božímu milosrdenství.

(Pokračování)

jsme nasedli do auta. Prase přišlo až k autu a stálo u dveří. Potom chodilo před kostelem, kde jsme je vyfotili. Možná, že teď se

P. Wojciech Zubkowicz SAC

KRUH VZÁJEMNÉ MODLITBY O BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ

„Kniha milosrdenství“ není publikace. Je to způsob, jak se skrze vzájemnou modlitbu nořit do utrpení Ježíše Krista a vyprošovat Boží milosrdenství.

Od roku 2009 se už přes **1 700 osob** sdružených v kruhu vzájemné modlitby modlí za Boží milosrdenství pro sebe, církve v ČR a pro celý svět.

Každý pátek je od 16.00 hod. v kostele Božího milosrdenství ve Slavkovicích za všechny členy Knihy milosrdenství a na jejich úmysly sloužena mše svatá.

Připojte se k nám!

Více informací a přihlášku získáte na adrese: O. pallotini, Jámy 71, 592 32 Jámy
tel. 566 502 850, 774 521 531
www.knihamilosrdenstvi.cz

Co přináší členství v „Knize milosrdenství“?

Ze svědectví členů:

- *Pocit jistoty v Boží milosrdenství, které se mi dostává.* (J., letuška)
- *Po smrti rodičů, manžela a odchodu pěti dětí z domova jsem zůstala sama v rodinném domě. V okolí se mnoho změnilo, sousedé vymřeli, noví přistěhovalci žijí jinak, snad jenom, že zde bylo velmi ateistické prostředí a dnes spíše nevědomé. Do kostela chodí pravidelně asi tři lidé, a to ještě každý jinak. KM mně dává pocit, že i když někde na konci, patřím ke Kristu.* (Jaroslava, duchodkyně)

PROGRAM POUTÍ 2016

u kostela Božího milosrdenství a sv. sestry Faustyny
ve Slavkovicích u Nového Města na Moravě

Poutě třetí sobotu v měsíci

Podrobný program najdete na www.slavkovice.cz

16.00 hod. duchovní program / 16.50 hod. zamyšlení / 17.00 hod. mše svatá

16. 4. Mons. ThDr. Michael Slavík, generální vikář arcidiecéze pražské
21. 5. Mons. Mgr. Martin David, generální vikář diecéze ostravsko-opavské
18. 6. Mons. ThLic. Stanislav Příbyl, Th.D., CSsR, generální vikář diecéze litoměřické
16. 7. P. ThDr. Zenon Hanas, SAC, provinciál otců pallotínů
(mše sv. v 10.00 hod. na závěr Pěší pouti)
20. 8. P. Miloslav Kabrda, SDB, spirituál Arcibiskupského semináře v Praze
17. 9. R. D. Mgr. Ing. Pavel Šupol, vicerektor Arcibiskupského kněžského semináře v Olomouci
- 15.10. Mons. Mgr. Josef Socha, generální vikář diecéze královéhradecké
- 19.11. R. Dr. Zdeněk Mareš, Th.D., děkan v Českých Budějovicích
- 17.12. R. D. Mgr. Ing. Pavel Habrovec, farář v Radostíně nad Oslavou

Každoroční pěší pouť k „BM“ / informace a přihlášky www.pout.cz

9. 7. (sobota) – odchod poutníků ve třech proudech (z Fulneku, Hodonína, Prahy)
15. 7. (pátek) – příchod do Slavkovic, 16.00 hod. mše sv., večerní program
16. 7. (sobota) – 10.00 hod. mše sv. na závěr pouti

NOVĚ ZAVEDENÉ OD ROKU 2016:

Dny smíření / první a třetí sobota v měsíci

Kněz je k dispozici (ke svátosti smíření, k rozhovoru) od 10.00 do 17.00 hod.

Večery milosrdenství / první sobota v měsíci, od cca 17.45 hod.

V programu přednáška na pokračování (v roce 2016 „Skutky milosrdenství“), setkání s hosty, svědectví, hudební programy. Program jednotlivých „večerů“ bude možné najít na www.slavkovice.cz

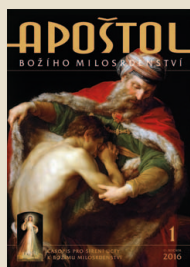
Pravidelné bohoslužby

Mše svatá: Pátek / 16.00 hod. • Sobota / 17.00 hod. • Neděle / 10.30 a 17.00 hod.
Křížová cesta a adorace: po celý rok (kromě doby velikonoční) v pátek 15.00 – 16.00 hod.
Cesta světla: v době velikonoční – neděle od 16.00 hod.

SVÁTOST SMÍŘENÍ

- po celý rok v sobotu a v neděli 14.00 – 17.00 hod.
- první a třetí sobota v měsíci 10.00 – 17.00 hod.
- čtvrtý čtvrtěk měsíce – během Nikodémovy noci (20.30 – 23.00 hod.)
- půl hodiny před mší svatou

KONTAKT: Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32 Jámy,
tel.: 566 502 855 – 857, info@slavkovice.cz

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok.

Konkrétní cena není určena.

Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

**Společnost katolického apoštolátu
Jámy 71, 592 32 Jámy**

Číslo účtu: **35 – 6219210237/0100**

Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 566 502 850, 774 521 531

e-mail: objednavky@apostol.cz

Objednací formulář na www.apostol.cz!

Ke Svatému roku milosrdenství vám s radostí nabízíme

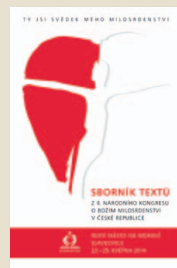
**Sborník textů z druhého
kongresu o Božím
milosrdenství**

**„Ty jsi svědek mého
milosrdenství“**

Na 100 stránkách ilustrovaného Sborníku najdete texty přednášek (Mons. Josefa Kajneka, Mons. Ladislava Hučka, Mgr. Petra Vrbického, Mons. Jana Machniaka, P. Adriana Galbase, MUDr. Violy a Augustina Svobodových, kardinála Miloslava Vlka), promluvy (Mons. Vojtěcha Cikrleho, Mons. Jana Graubnera), zamyšlení a svědectví, které zazněly během kongresu.

Sborník si můžete objednat na adrese:

Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32 Jámy;
tel. 566 502 850, 774 521 531; e-mail:
objednavky@apostol.cz

PALLOTINI

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

Heslem sv. Vincence Pallottiho a pallotinů jsou slova sv. Pavla:

**„Láska Kristova nás
žene.“** Pallotti odkázal

členům Společnosti, aby „pomocí modlitby a skutků dělali všechno, aby svět poznal a zamiloval se do Ježíše“. Proto se kněží a bratři pallotini neomezují na jednu činnost, ale pracují na různých místech a v mnoha oblastech.

Pokud bys chtěl společně s námi sloužit Pánu a lidem jako kněz nebo bratr pallotin, kontaktuj nás!

Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32

tel. 733 741 850, 733 741 860

e-mail: mojepovolani@pallotini.cz

Moje povolání

Zveme mladé chlapce od 15 let (studenty, ministranty) na duchovní soustředění, které může pomoci při výběru budoucího povolání.

Ve Fulneku:

22.–24. 4. 2016

**V Olešné u Nového Města na Moravě:
27.–29. 5. 2016**

Začínáme vždy v pátek v 18.00 hodin společnou večeří a končíme v neděli společnou mší svatou:

ve Fulneku v 9.00 hod.

v Olešné v 10.00 hod.

Bude čas na modlitbu, adoraci, přednášky, povídání, informace o formaci a působení otců pallotinů ve světě a v ČR.

Přihlásit se můžete na telefon:

733 741 850 / Slavomír Peklanský SAC

ZVEME VÁS NA

SVÁTEK BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

VE SLAVKOVICÍCH U NOVÉHO MĚSTA NA MORAVĚ
V NEDĚLI 3. DUBNA 2016

PROGRAM:

- 9.45 Přednáška: Milost Svátku Božího milosrdenství (O. pallotini)
10.10. Vystavení ostatků sv. Faustyny a sv. Jana Pavla II., Korunka k BM
10.20 Uvedení do mše svaté
10.30 **Mše svatá**
Po mši svaté možnost uctívat ostatky sv. Faustyny a sv. Jana Pavla II.
14.15 Přednáška: Milost Svátku Božího milosrdenství (O. pallotini)
14.40 Vystavení ostatků sv. Faustyny a sv. Jana Pavla II., Korunka k BM
14.50 Uvedení do mše sv.
15.00 **Mše svatá** (celebruje **Miloslav kardinál Vlk**, emeritní arcibiskup pražský)
Po mši svaté možnost uctívat ostatky sv. Faustyny a sv. Jana Pavla II.
17.00 Prezentace: Historie Svátku Božího milosrdenství
(s. M. Doubravka Mazancová KMBM)
Po prezentaci možnost položit otázky přednášející sestře
18.00 Adorace v tichu
19.00 **Mše svatá**
20.00 Cesta Světla

Po celý den, od 9.00 do 21.00 hod., bude možnost svátosti smíření.

Srdečně zveme do Slavkovic na

POUŤ K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ VE SVATÉM ROCE MILOSRDENSTVÍ,

kteřá se uskuteční v **sobotu 11. června 2016.**

Slavnostní mše svatá za účasti otců biskupů od 14.00 hod.

bude spojena se zasvěcením Božímu milosrdenství.

Kontakt: O. pallotini, tel. 566 502 855 – 857, info@slavkovice.cz